

'Απ' Όλα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα έγγραφής εξαμήνου

Διά την Τουρκίαν Γρ. 10

„ τὸ έξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

➔ ΓΡΑΦΕΙΑ ➔

Γαλατᾶ, Πεμπτοπάζαρον, Σαασιή Χάν, 16

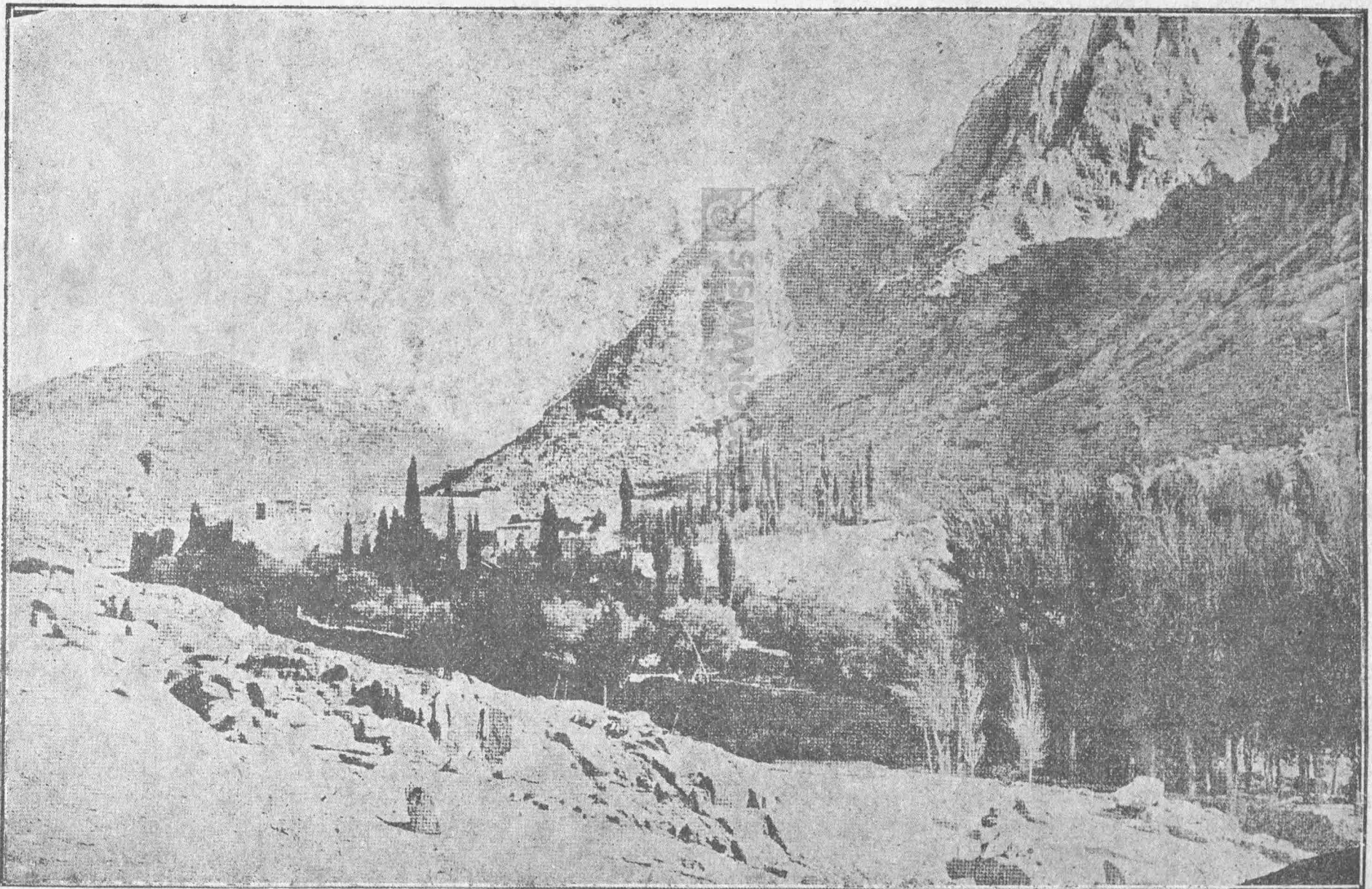
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

Τὸ φύλλον άπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αί άποδείξεις δέον νά φέρωσι τὰς υπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ.

Μοναστήριον έν Σινᾶ.

Ποῖος δέν άνέγνωσε περι τοῦ Σινᾶ, ὅπου ἡ Παλαιά Γραφή θέτει τόσας σκηνὰς τῶν Έβραίων; καὶ μόλα ταῦτα ὀλίγοι ἔξ ἡμῶν άνέγνωσαν περισσότερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἤχουσιν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Έπὶ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης γῆς ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ μνημεῖα, έν ὄρειότατον μοναστήριον τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης, ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως κλπ. Έν τοῖς ναοῖς τούτοις κρύπτονται οὐκ ὀλίγα ἱστορικὰ χει-

μήλια, ὡς χειρόγραφα, εἰκόνες, τὰ ὁποῖα φέρουν μαζί με τὸν ἱερὸν τύπον τῶν καὶ μεγάλην ἐπιστημονικὴν ἀξίαν. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τὸ έξωτερικόν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου μοναστηρίου, μετὰ τοῦ κήπου, ὃ ὁποῖος τὸ περιβάλλει. Τὸ Σινᾶ εἶναι μία χώρα, ἡ ὁποία πρέπει ἐπισταμένως νά μελετηθῆ.

Τρεῖς λέξεις μόνον:

☛ **ΚΟΜΨΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ** ☚

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Η ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Εἰς προηγούμενον ἡμῶν ἄρθρον ὁμιλήσαμεν περὶ τῆς Πίστεως, καὶ εἰς τὸ παρὸν δὲ θὰ εἰπωμέν τινα ἔτι, λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἣτις ἀναφέρει τὸ διπλοῦν θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ, ὅπερ ἔκαμεν εἰς τὴν κόρην τοῦ Ἰαείρου καὶ εἰς τὴν αἰμορροοῦσαν. Ἀφοῦ ἀπεδείχθη ἡ χρησιμότης τῆς Πίστεως, ὅποια ἄρα γε πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς;

Ὅταν βεβαίως εἰς μίαν καρδίαν εἰσέλθῃ ἡ Πίστις, ὅταν κυριαρχήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου, τότε πᾶσά του πράξις, πᾶν βῆμα, πᾶσα σκέψις ἐκδηλοῖ τὸν ἐνυπάρχοντα θησαυρὸν καὶ σκορπίζει ἐκ τοῦ πλεονάσματος εἰς τὸ περιβάλλον τὰ εὐγενέστερα καὶ καθαρώτερα αἰσθήματα. Ἡ Πίστις ἐκδηλοῦται ἐκ τῆς ἀκρας καὶ ἀπελύτου πεποιθήσεως εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν· ὁμοίως ἐκδηλοῦται ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς μεγάλης τοῦ Σωτῆρος ἐντολῆς, «τῆς τοῦ πλησίον ἀγάπης», ἐντολῆς, ἣτις ἐν τῇ εὐρυτάτῃ αὐτῆς ἐννοίᾳ προώριται νὰ δημιουργήσῃ ἐν τῇ γῆ κοινωνίαν ἀγγέλων καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸν ἀληθῆ τῆς εὐτυχίας καρπὸν. Αὐταὶ εἶναι αἱ δύο καὶ κυριώτεραι ἐκδηλώσεις τῆς Πίστεως, αἵτινες εἶναι καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀναγκασιόταται. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μὲν τὸ τελειότερον τῆς δημιουργίας ὄν, εἶναι διὰ τοῦ λογικοῦ ἀπέναντι τῶν λοιπῶν ζώων πανίσχυρος, ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν του, παρ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπεροχὴν, ὑπάρχει σύμφυτος κάποιος φόβος, κάποια συναίσθησις ἀδυναμίας, οἷαν αἰσθάνεται τὸ νήπιον, ὅταν τὰ πρῶτα αὐτοῦ χαράσῃ βήματα. Μάλιστα δὲ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ καθόλου ἄνθρωπος ἐν τῷ φόβῳ καὶ τῇ ἀμφιβολίᾳ αὐτοῦ εἶναι δυστυχέστερος καὶ τοῦ ἀσθενεστεροῦ βρέφους, διότι αὐτὸ μὲν εἰς πᾶν αὐτοῦ πρόσκομμα, εἰς πᾶν αὐτοῦ ὀλισθήμα, τείνει τὰς μικρὰς του χεῖρας καὶ μὲ ἐν ἀπάτου συγκινήσεως παράπονον ἐπικαλεῖται τὴν μητρικὴν προστασίαν, τὸ μητρικὸν στήριγμα, ἐκεῖνος δέ, αἰσθανόμενος ὅτι εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς δημιουργίας, πρὸς οὐδὲν φεῦ! σημεῖον δύναται νὰ τείνῃ χεῖρα, ὅταν εὐρεθῇ πρὸ ἠθικῶν προσκομμάτων καὶ ψυχικῶν καταστροφῶν. Τίς δύναται ἐν τῇ ἠθικῇ αὐτοῦ ἀγωνίᾳ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ; τίς ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλος, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ὕπατος τῆς δημιουργίας σταθμὸς, ἀδυνατεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν νὰ βοηθήσῃ; Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ Πίστις τῷ χαρίζει προστασίαν, τῷ προσφέρει πανσθενὲς στήριγμα, τῷ παρέχει τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ τῷ λέγει: Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου! ἰδοὺ ἐκεῖνη, πρὸς ἣν ὀφείλεις νὰ στρέψῃς τοὺς δακρυβρέκτους σου ὀφθαλμούς, ἰδοὺ ἐκεῖνη, παρ' ἣς θὰ λάβῃς παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν· εἶναι πανίσχυρος, οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἰσχύει ἐπ' αὐτῆς· εἶναι φιλόστοργος, οὐδεὶς ποτε ἐπικαλεσθεὶς αὐτὴν ἀπεδιώχθη ἀστόργως· τὴν παρεκάλεσε θρηγῶν καὶ ἐπέστρεψε χαίρων· ἔτεινε χεῖρας ἀτόνους καὶ τὰς ἀπέσυρε σιδηρᾶς. Ἄνθρωπε, ἔχε πεποθήσιν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃς ποτὲ τὴν λύπην, τὴν ἀπελπίσιν καὶ τὴν ἐξασθένειν.

ΑΠΟΛΟΓΙΤΗΣ

Τὸ πολιτικὸν γεγονός τῆς ἐβδομάδος ἐνταῦθα εἶναι ἀναμφιδόλως ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Τὴν παρελθούσαν δευτέραν, παρουσίᾳ τοῦ Ἄνακτος, ὄλων τῶν ὑπουργῶν, τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν, τῶν πρεσβευτῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων προσκεκλημένων, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐναρξέως, ἣτις ὑπὸ ἐποψιν λαμπρότητος καὶ ἐπιστημότητος ὑπελείπετο πολὺ τῶν δύο ἄλλων προηγηθειῶν.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἀνεγνώσθη ὁ λόγος τοῦ Θρόνου ὑπὸ τοῦ Μ. Βεζύρου, φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τοὺς ἐνταῦθα πολιτικούς κύκλους δὲν ἔκαμεν ἐντύπωσιν τσοσούτω μᾶλλον, ὅσῳ μὲ λίαν γενικὰς γραμμάς καὶ πολλὰς ἀριστίας ἐπραγματεύθη περὶ ὅσων ζητημάτων ἔκαμε μνείαν, πολλὰ δὲ ἄλλα οὔτε κἂν ἀνέφερε.

Πολλὰι τουρκικαὶ ἐφημερίδες ἐψεζαν τὸν Μέγαν Βεζύργην, ὅστις τὸν συνέταξε· δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπωμεν, ὅτι περισσοτέρους καλοὺς λόγους ἤκουσεν ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκόν, παρὰ ἀπὸ τὸν ἐπιτόπιον τύπον. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι, ὅταν τὸ ὑπουργεῖον παρουσιασθῇ εἰς τὴν Βουλὴν, θ' ἀναπτύξῃ ὅ,τι ὁ λόγος τοῦ Θρόνου ἀκροθιγῶς μόνον ἀνέφερε.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐγένετο καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ προέδρου. Ἐξελέγη ὁ Ἀχμέτ Ριζᾶ τὸ τρίτον, ὡς προσβλέπετο, μὲ ψήφους 124. Οὐδεὶς τῶν ἄλλων προταθέντων κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ σοβαρὸν τινα ἀριθμὸν ψήφων, ἀφοῦ ὁ δόκτωρ Ριζᾶ Τεφῆκ — πρῶτος ἐπιλαχὼν — ἔλαβε 12 μόνον.

Μετὰ ταῦτα καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἡ Βουλὴ συνεζήτησε μερικὰ ζητήματα, ὡς τὸ τῶν διαδατηρίων, τὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ καὶ τινα ἄλλα, πρόκειται δὲ προσεχῶς νὰ συζητήσῃ τὸν προϋπολογισμὸν, ὅστις καὶ ὑπεβλήθη.

Ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας παρετηρήθη ἡ διάσπασις τῆς ἐλληνικῆς ομάδος· τινὲς τῶν βουλευτῶν αὐτῆς προσεχώρησαν εἰς τὸ κρατὸν κόμμα καὶ ἕτεροι πάλιν ἐκράτησαν στάσιν ἀντιπολιτευομένου. Δὲν θέλομεν ποτὲ νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι λόγοι προσωπικοὶ μᾶλλον ἢ πολιτικοὶ ἐπέφερον τὴν διάσπασιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν κρατούμεθα νὰ μὴ ἐρωτήσωμεν τόσον τοὺς μὲν, ὅσον καὶ τοὺς δέ: Μὲ τὸν διχασμὸν τῶν γνωμῶν καὶ τὴν διάσπασιν ἐλπίζουσι ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσωσι τὸ Ἔθνος τῶν καλλίτερα;

Δὲν ζητοῦμεν νὰ πείσωμεν ὄλους νὰ μείνωσιν ἀμείλικτοι ἀντιπολιτευόμενοι, οὔτε θὰ τοὺς συστήσωμεν πάλιν νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν πλειονοψηφίαν. Ἐν τούτοις ἐκφράζομεν τὴν λύπην μας, φοβούμενοι μὴ ὁ διχασμὸς τῶν δειξῇ τὸ Ἔθνος διηρημένον καὶ εἰς πράγματα, εἰς τὰ ὅποια ὄλοι ἔχομεν μίαν γνώμην, ὡς οἱ βουλευταὶ μας αὐτοὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν τῆς Βουλῆς περίοδον κατέδειξαν.

Θρυλεῖται ὑπουργικὴ κρίσις ἢ ἀπλῆ μεταβολή, ἐν τούτοις πᾶσα ἀπὸ σήμερον εἰδησις φαίνεται πρόωρος.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Συνήλθον προχθὲς τὰ Δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου, ὅπως συσχεφθῶσι, καθὰ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγράφομεν, ἐπὶ τε τοῦ ζητήματος τῆς στρατολογίας καὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ζητήματος. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου, ἕνεκα τοῦ προκεχωρηκότος τῆς ὥρας, τὰ Δύο Σώματα, μὴ δυνηθέντα νὰ συσχεφθῶσι, ἀνέβαλον τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς προσεχῆ συνεδρίαν.

Περὶ δὲ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ζητήματος προκειμένου, ἐνέκριναν ὅπως διαβιβασθῇ κατάλληλον τακτικὸν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιθέσεως, τὴν ὁποίαν συνέταξεν ἡ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. Ἐπιτροπὴ τῶν Δύο Σωμάτων.

Κατὰ τὴν ἐκθεσιν ταύτην τῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖον, ὑπεραμυνόμενον τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν καθεστώτος, ὑποδεικνύει πρὸς τούτους, ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ ἀντεῖπῃ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, αἵτινες ἐλήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, συνεπειὰ τῆς νέας πολιτικῆς καταστάσεως, αἵτινες δὲν ἐπιρραῖζουσι τὴν βάσιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν καθεστώτος, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ληφθέντα μέτρα, τὰ ὅποια ἀντίκεινται εἰς τὸ ἡμέτερον καθεστῶς καὶ τὰ ὅποια, ἐφαρμοζόμενα, ἄρδην ἀνατρέπουσι τὸ προνομιακὸν ἡμῶν καθεστῶς.

Περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ξένης ὑψηκότητος διδασκάλων καὶ καθηγητῶν προκειμένου, τὸ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖον θὰ ἀνακοινῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ἡ ἔλλειψις καταλλήλων Ὀθωμανῶν ὑψηκῶν διδασκάλων εἶναι ἡ μόνη αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἀναγκάζεται τὸ Πατριαρχεῖον νὰ προσλαμβάνῃ ξένης ὑψηκότητος διδασκάλους, φροντίζον ὅμως πάντοτε περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων οὕτως, ὥστε νὰ ὦσιν ἀμέμπτου διαγωγῆς.

Ἀποφεύγοντες τὴν ἀναγραφὴν λεπτομερειῶν σχετικῶς πρὸς τὰ συμπεράσματα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων συνταχθήσεται τὸ ἐν λόγῳ Πατριαρχικὸν τακτικὸν, νοιῶμεν ὅτι τὰ ἐγκριθέντα ἀνταποκρίνονται πληρέστατα τόσον πρὸς τὸ καθῆκον τῶν Δύο Σωμάτων διὰ τὴν ἀλώβητον τοῦ προνομιακοῦ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖου καθεστώτος διατήρησιν, ὅσον καὶ πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ διευκολύνῃ τὰς δικαίας καὶ λογικὰς τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως ἀπαιτήσεις, αἵτινες δὲν ἐπιρραῖζουσι τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἡμῶν καθεστῶς καὶ τὴν βάσιν ἰδίᾳ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος, ἀρρηκτως συνδεδεμένου μετὰ τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως, εἶναι πάντοτε δίκαιαι καὶ ἐφαρμόσιμοι.

Νῦν μένει ἐν μελέτῃ τὸ ζήτημα τῆς στρατολογίας, διὰ τὸ ὁποῖον προσεχῶς θὰ σκεφθῶσι τὰ Δύο Σώματα.

Ἐνεργεῖαι ὁμοίως πολλαὶ καταβάλλονται διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Συλλόγου, ὁ πρόεδρος τοῦ ὁποίου, κ. Λιμαράκης, μετὰ τοῦ Καποῦ Κεχαγιᾶ προέβη εἰς τὰ κατάλληλα διαβήματα.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Χθές ακριβώς τὸ πρωὶ ἠσθάνθην τὴν πρώτην ἀνατροχίαν. Εἶχον μείνει εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ γράψω δύο γραμμὰς, καὶ ἐνῶ ἔπαινον εἰς τὰ δάκτυλά μου τὸν χάρτην, κάτι τι ριγηλὸν ἐνόησα ὅτι διωχτεύετο διὰ τῆς χειρὸς μέσα εἰς τὸν ὄργανισμὸν μου καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ θέλω ἔτριψα τὰς χεῖρας μὲ ἐν ἐπιφώνημα :

— Τί κρῦο !

Ἦτο πραγματικόν ; δὲν πιστεύω· ἀλλὰ τὸ σῶμά μας, συνειδημένον ἀπὸ τὰ θερμὰ χάδια τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς καιροὺς τοῦ φθινοπώρου, μὲ κάποιαν παραξενιὰν ἐδέχετο τὴν μεταβολὴν ἐκείνην τοῦ καιροῦ καὶ ἀνετινάσσετο εἰς τὴν πρώτην του χειμερινὴν ἔφοδον.

— Τί κρῦο !

Κατῆλθον. Ἐξω ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης· διὰ μέσου τῶν δρόμων ἔπνεε λεπτὸς ψυχρὸς ἄνεμος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκαμνε νὰ ἐπιταχύνωμεν ὀλίγον τὸ βῆμα, ἐνῶ ἀπὸ μακρὰν εἰς ἦχος βαρὺς ἔφθανεν ὡς μεμακρυσμένος θρόλος ἢ μᾶλλον ὡς ἐν προανάκρουσμα πενθίμου ἐμβατηρίου :

— Σαλέπι ζεστόοο !

Προχωρῶ· οἱ καστανάδες εἰς τὸν δρόμον ἔχουν παραταχθῆ εἰς γραμμὴν μὲ τὰ φουρνέλλα των καὶ τοὺς διατρυτὸς δίσκους των· μία εὐωδία ψηνομένων καστάνων φθάνει εἰς τοὺς ῥώθωνάς μου καὶ μία ὀξεῖα φωνὴ τὴν παρακολουθεῖ :

— Κάστανα ψητά, κάστανααα...

Ἀπομακρύνομαι. Διέρχομαι δύο στενωπούς· εἶναι τελείως ἀποκεκλεισμένοι. Νομίζεις κανεὶς ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς χρόνους τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀναζωογονοῦνται τὰ ὀδοφράγματα, τὰ ὁποῖα ἐδισβάζαμεν εἰς τὰς ἱστορίας. Τί συμβαίνει ;

Οὐδὲν τὸ ἀνησυχαστικόν.

Δύο σπίτια ἐπρομηθεύοντο τὰ ξύλα τοῦ χειμῶνος καὶ δύο ἀρειμάνιοι ξυλοκόποι τὸ ἔσχίζον· τόσο μόνον :

— Τράκ, τροῦκ, κράκ, κρούκ.

Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ καὶ βαδίζω πρὸς τὰ ἔμπρός. Καπνὸς καὶ ὁσμὴ καιομένου μετάλλου μὲ προσβάλλει, ἐνῶ φλόγες βλέπω νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τοὺς σωλῆνας τῆς περυσινῆς θερμάστρας, τὴν ὁποῖαν εἰς ἐργάτης ἐκαθάριζεν. Ἀπὸ

τοῦ πιραθύρου μία κυρία, μὲ ὀλίγας λευκὰς τρίχας μέσα εἰς τὰ μαῦρα μαλλιά της παρηκολούθει τὴν ἐργασίαν.

— Καλλίτερα, σὲ παρακαλῶ, καλλίτερα.

Δὲν εἶμαι καλλιτέχνης, ἀλλ' ἂν ἦμην, δὲν θὰ εὕρισκον, νομίζω, ρεαλιστικώτερον σύμβολον τοῦ χειμῶνος.

Ἐμβαίνω εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον μας· ἡ κίνησις εἶναι εἰς τὴν θέσιν της, ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὰ τρανσπαρὰν καὶ αἱ ἑλαφραὶ βλοῦζαι ; τώρα πλέον οἱ λευκοὶ τρώγῃλοι ἀνέλαβον κάποιαν αἰδῶ καὶ μετὰ τόσῃν ἐκδιαίτησιν κρύπτονται μέσα εἰς μαῦρα χνουδωτὰ περιλαίμια, τῶν ὁποίων ἡ θέα μόνον ἀρκεῖ νὰ δώσῃ θερμότητα· τὰ μανσὸν ἔκαμον πλέον τὴν ἐμφάνισίν των καὶ αἱ ζακέται ἀποκλείουν τώρα τὸ θέαμα εὐγράμμων βραχιόνων.

— Τὸ κρῦο βλέπετε... τὸ κρῦο.

Ἄλλ' οἱ ἄνδρες ; τοὺς ἐλησμόνησα· χωμένοι εἰς τὰ ἐπανωφόριά των — τὰ περυσινὰ καὶ ξεσκονισμένα ἐπανωφόρια — τρέχουν ἐπάνω-κάτω, σκορπίζοντες εἰς τὸν ἀέρα μίαν διαπεραστικὴν μυρωδιὰ ναφθαλίνης· ποῦ καὶ ποῦ μερικοὶ γενναῖοι ἢ προσποιούμενοι τὸν γενναῖον φοροῦν κοντὰ σακάκια, ἀλλὰ πάντοτε καλοκουβωμένα.

Τοὺς βλέπω καὶ τρέμω... διὰ λογαριασμὸν τους.

— Κρῦο, φίλε μου, κρῦο...

Φθάνω τέλος εἰς τὸ γραφεῖον· ἐκεῖ ὀγκώδης φάκελλος ἐπιστολῶν μὲ περιμένει.

— Ὑπηρεσιακὰ γράμματα, ἐσκέφθην, καὶ ἤρχισα ν' ἀνοίγω μὲ νωθρότητα τοὺς φακέλους· καὶ ὅμως ἡ πρώτη ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἤνοιξα, ἦτο ἐν μικρῷ κομψῷ χαρτάκι, τὸ ὁποῖον μὲ ὠραῖα γράμματα ἔλεγεν :

— Ἡ κυρία... λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ καλέσῃ τὸν κύριον εἰς τὸ δειλιγὸν κτλ. κτλ.

Καὶ ἡ ἀπαραίτητος σημείωσις... on dansera.

Ἦ ἔξάπαντος εἰσήλθομεν ὀριστικῶς εἰς τὸν χειμῶνα !

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἢταν συγχωρῆ τις ἀδικίαν, τὴν ὁποῖαν τοῦ ἔκαμον, θεραπεύει τὴν πληγὴν τῆς καρδίας του.

Μήτηρ τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ ἐργασία.

Ὅποιος θέλει νὰ εἶναι φίλος μὲ ὅλους, δὲν θὰ εἶναι μὲ κανένα.

Μετανοεῖ τις σχεδὸν πάντοτε πολὺ ἄργά.

Κάθε ἐργασία ἔχει τὴν ἀνταμοιβὴν της.

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ
ΚΙ' Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Στὸν ἀδερφικό μου φίλο
ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΝΟΥΡΗ

Ἔνα παιδάκι ἑξ-ἑφτὰ χρονῶν κοίτονταν στὸ πεζοδρόμιο ἐνὸς τουρπέ, τρεμουλιαστὸ καὶ μὲ τὰ χέρια στὸν κόρφο, καὶ τῶδερνεν ἀλύπητα ἀπ' ἐξω ἢ βροχή, ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κρῦο, κι' ἀπὸ μέσα ἢ πείνα.

Δὲν εἶμουν πλούσιος νὰ τὸ πάρω σπίτι μου, νὰ τὸ θερμάνω, νὰ τὸ ντύσω καὶ νὰ τὸ θρέψω, ὡς ποῦ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ μπορῆ νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ βγάξῃ τὸ φωμί του.

Εἶμαι ἓνας ποιητής, φορτωμένος φτώχεια καὶ παιδιὰ, ποῦ μοῦ ζητοῦνε φωμί, φορέματα καὶ παιδεῖα.

Πόνεσε ἡ καρδιά μου στὴν θέα τοῦ ἀπροστάτευτου παιδιοῦ, ποῦ τῶδερνεν ἀλύπητα ἀπ' ἐξω ἢ βροχή, ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κρῦο, κι' ἀπὸ μέσα ἢ πείνα.

Ἐβγαλα ἓνα νομισματάκι κι' ἔσκυφα καὶ τοῦ τῶρριξα στὸν κόρφο του. Μικρὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ γιὰ μένα πολὺ μεγάλο...

Τὴν στιγμὴν, ποῦ σήκωσα τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ τρεμάμενο παιδί, ἔπεσε τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ τουρμπέ στὸ ἐσωτερικὸ του, ὅπου εἶδα ἓνα μνημα σκεπασμένο μὲ πολλοὺς πολύτιμους τάπητες καὶ πολλὰ καντήλια νὰ καίνε γύρω του.

Κι' εἶπα μέσα μου :

— Δὲν εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο τὸ ζωντανὸ παιδάκι νὰ δέρνεται ἀλύπητα ἀπὸ τὴν βροχὴν, τὸν ἄνεμο, τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα, καὶ ὁ πεθαμένος νὰ σκεπάζεται μὲ πολύτιμους τάπητες ;

Κι' ἄκουσα μιὰ φωνὴ μυστικὴ νὰ μοῦ ἀποκρίνεται :

— Ποιητή ! Τέτοιος εἶναι ὁ κόσμος. Ἀφίνει τ' ὄρφανὸ νὰ δέρνεται ἀπὸ τὴν βροχὴν, τὸν ἄνεμο, τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα, καὶ στεγάζει καὶ σκεπάζει μὲ πολύτιμους τάπητες ἓναν πεθαμένο !

[Ἄπὸ τὸ Γκιουλιστὰν τοῦ Σααδῆ]

Μετάφρασις Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

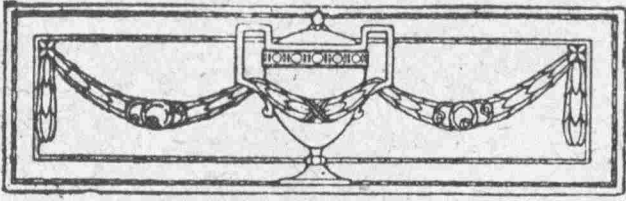
Καὶ

* ΠΕΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ *

Δύο τινα πληροῦσι τὴν ψυχὴν μοι θαυμασμοῦ καὶ ἐκστάσεως : ὁ ἀστεροεὶς οὐρανὸς καὶ ἡ ἐν ἡμῖν ἀποκαλυπτομένη καὶ ἐπιπεροῦσα δύναμις τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Τα δύο ταῦτα γεγονότα δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐκζητήσω ἐν τῷ σκότει καὶ μακρῶν ἐμου. Ἀμφότερα ἔχω ἐνώπιόν μου καὶ συνδέω μετὰ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐμῆς συνειδήσεως καὶ προσωπικότητος.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῶν θαυμάτων ὀδηγεῖ τὸν νοῦν μου εἰς τὸ ἀπείρον τῶν ὄντων καὶ εἰς τοὺς νόμους, καθ' οὓς συντηροῦνται καὶ λειτουργοῦσι, τὸ δ' ἕτερον ἀποκαλύπτει εἰς τὴν συνείδησιν τὸ ἀόρατον τῆς ἐμῆς ὑποστάσεως. Ἡ σκέψις ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ σύμπαντος μοι ὑποδεικνύει τὸ ἀσημαντὸν τῆς σωματικῆς μου ὑπάρξεως, ἀλλ' ἡ συναίσθησις καὶ ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος ἀνυψοῖ τὴν ἐμὴν προσωπικότητα μέχρι τοῦ ἀπείρου, ὃ δὲ ἠθικὸς νόμος μοι χορηγεῖ ἀκαταγώνιστον ἀπόδειξιν περὶ ζωῆς ἀνεξαρτήτου τῆς σωματικῆς, μηδαμῶς ταυτιζομένης πρὸς τοὺς νόμους τοῦ ἀπτοῦ καὶ ὁρατοῦ κόσμου. Νόμος, τοιοῦτος ἔχων χαρακτήρα, ἀναγκαίως ἐκπορεύεται ἀπο δυνάμεως ὑπερκοσμίου, τα δε παραγγέλματα αὐτοῦ εἶνε προστάγματα τοῦ Δημιουργήσαντος τὴν ἐμὴν προσωπικότητα.

Α.

Π. Ν. ΚΡΗΣΙΟΓΛΟΥ

Διευθυντού της «Πατρίδος»

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

[συνέχεια εκ του προηγ. άρθρου και τέλος]

Και τώρα ἄς εισέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας. Εἶπομεν προηγουμένως, ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι ἀγαποῦν τοὺς περιπάτους, ὅτι ὡς ἐκ τούτου ὑφίστανται καθ' ἑκάστην τὴν ἐπήρειαν τῆς ὡραίας φύσεως καὶ τοῦ ὡραίου οὐρανοῦ, ὅτι ἀναγινώσκουν πολὺ τὰς ἐφημερίδας, ὅτι συχναῖον εἰς τὰ θέατρα, καὶ τέλος, ὅτι ἔχουν προίικας. Ὅλα αὐτά, κυρίαί καὶ κύριοι, εἶναι συστοιχίαι ἠλεκτρικαί, προκαλοῦσαι ἠλεκτρικοὺς σπινθηθρας, δηλαδὴ τὸν ἔρωτα. Ἡ Ἀθηναία κόρη, ὅπως δυστυχῶς καὶ πολλαὶ Ἀθηναῖαι κυρίαὶ ἀπογοητευμέναι ἀπὸ τὸν σύζυγόν των, συναντᾶται εἰς τοὺς περιπάτους με νέους, τοὺς ὁποίους μάλιστα βλέπει συχνότατα, σχεδὸν καθ' ἑκάστην· διότι δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ πλῆθος τῶν ἔσοχῶν ποῦ ἔχει ἡ πόλις μας, ὥστε νὰ φοιτοῦν οἱ ἄνθρωποι πότε εἰς τὸ ἓν μέρος καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο, οὐδὲ αἱ ἀποστάσεις καὶ αἱ συγκοινωνίαι εἶναι τόσο μεγάλαι, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ πηγαίῃ καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ὀλίγα καὶ πλησιέστατα κείμενα ἔσοχικὰ κέντρα. Δασκαλευομένη ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα, ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας τῶν θεατρικῶν ἔργων, ἀπὸ τὸν ὡραῖον τέλος ὀρίζοντα, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ σαγηνευθῇ ἀπὸ τὰ δίκτυα τοῦ ἔρωτος; Ἄλλ' ἢ συναίσθησις τῆς Ἀθηναίας κόρης ὅτι ἔχει προίικα; Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς ἐκθέσω τί ἀξίαν δίδει τὸ χρῆμα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Φαντασθῆτε δύο νέους ἔχοντας τὴν αὐτὴν παιδείαν, τὴν αὐτὴν μόρφωσιν, τὴν αὐτὴν γλωσσομάθειαν, ἀλλὰ τὸν μὲν ἓνα ἔχοντα χρήματα, τὸν δὲ ἄλλον πτωχόν. Φαντασθῆτε αὐτοὺς μεταβαίνοντας εἰς ἓνα κατάστημα διὰ νὰ ζητήσουν ἐργασίαν. Ὁ πρῶτος, ὁ πτωχός, θὰ προσέλθῃ εἰς τὸν καταστηματάρχην δειλὸς καὶ συνεσταλμένος, ὀλιγόλογος, μὴ τολμῶν καλὰ-καλὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ἐκ φόβου μήπως εἶπη καμμίαν ἀνοησίαν καὶ ἀποτύχῃ εἰς τὴν αἰτησίαν του. Ὁ δεύτερος, ὁ πλούσιος, προσέρχεται μὲ περισσύτερον θάρρος, ὡς ἀπαιτῶν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ζητεῖ, διότι τοῦ ἀξίζει, ὅπως πράγματι τοῦ ἀξίζει. Ἐὰν ὁ καταστηματάρχης τοῦ εἶπη κατὰ, τολμᾷ καὶ νὰ συζητήσῃ ἀκόμη μὲ αὐτόν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ δεύτερος οὗτος νέος ἐπιτυγχάνει περισσύτερον. Τὸ χρῆμα δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον περισσοτέρας, θαρρεῖτε, ἀρετάς, ἀφ' ὧσας πραγματικῶς ἔχει· εἶναι τὸ κλειδί, δι' οὗ ἀνοίγονται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς διὰ μαγείας αἱ θύραι τῆς κοινωνίας.

Τώρα, σᾶς παρακαλῶ, νὰ φαντασθῶμεν καὶ δύο νέας εὐρισκομένας εἰς ὦραν γάμου, μὲ τὰ αὐτὰ ἔστω χαρίσματα, μὲ τὴν αὐτὴν μόρφωσιν, μὲ τὴν αὐτὴν γλωσσομάθειαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία γὰρ εἶναι πλουσία καὶ πολυφερνός, ἡ δὲ ἄλλη κόρη γονέων κατεχόν-

των μὲν κοινωνικὴν τινα θέσιν, ἀλλὰ πτωχῶν. Ἡ πρώτη εἶναι ἐξησφαλισμένη· θεωρεῖ τοῦλάχιστον ἑαυτὴν ἐξησφαλισμένην εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Ἡ δευτέρα εἶναι δυστυχής, νομίζουσα ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ ὕλισμου, κατὰ τὸν ὁποῖον κυριαρχεῖ τὸ χρῆμα, κανεὶς δὲν θὰ στρέψῃ νὰ τὴν ἴδῃ, κανεὶς δὲν θὰ τρωθῇ ἀπὸ τὴν ὡραιότητα καὶ ἀπὸ τὰ χαρίσματά της. Καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἴδητε, ἐγὼ τοῦλάχιστον πολλάκις εἶδον, τὰς τοιαύτας νέας, ἐχούσας κατὰ ἰδέας περὶ γάμου ἀλλοκότους, νομίζουσας δηλαδὴ ὅτι ὁ γάμος δὲν εἶναι τι ἀπαραίτητον καὶ ὅτι μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων των μόναι ἐν τῷ κόσμῳ, χωρὶς νὰ καλοσκεφθοῦν τί θὰ γίνουν, ὅταν θὰ μείνουν πράγματι μόναι. Καὶ ἐπειδὴ προοίμιον τοῦ γάμου καὶ εἰσαγωγή οὕτως εἰπεῖν εἰς αὐτὸν εἶναι ὁ ἔρωτος, φρονοῦν αἱ δυστυχεῖς ὅτι δὲν ἔχουσι δικαίωμα ν' ἀγαπήσουν καὶ τηροῦν ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ μίαν ὅλως παθητικὴν στάσιν, ἀναμένουσαι ὅπως ὅλως ἐκ τύχης καὶ ἀπὸ μηχανῆς παρουσιασθῇ κανένας μετὰ τῶν νέων τῆς γνωριμίας των νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ προσόντα των καὶ νὰ τὰς ζητήσῃ εἰς γάμον, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι δὲν ἔχουσι προίικα.

Καὶ τώρα ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς Ἀθηναίας. Αἱ Ἀτθίδες, ἔχουσαι, ὅπως εἶπομεν, προίικας, δὲν τηροῦν τὴν παθητικὴν στάσιν τῶν ἀπροίικων κοριτσιῶν. Ὁ γάμος των εἶναι ἐξησφαλισμένος. Ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Α, θὰ εἶναι ὁ Β, τὸν ὁποῖον θὰ πάρουν. Δὲν περιμένουν λοιπὸν νὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ τὰς ζητήσῃ. Ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἀξίας τοῦ χρήματος, ὅπερ ἔχει δι' αὐτὰς προωρισμένον ὁ μπαμπᾶς, ἀφήνουν τὸν ἑαυτῶν τῶν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξουν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θέλουν αὐταί. Καὶ ἐπειδὴ κάθε ἄνθρωπος ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸ τέλειον ὅσον τὸ δυνατὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ὁ μὲν νέος τὴν ὡραῖαν, τὴν μορφωμένην, τὴν γλωσσομαθῆ νέαν, ἡ δὲ νέος ἐπίσης τὸν ὡραῖον, τὸν μορφωμένον, τὸν ἔχοντα κοινωνικὴν θέσιν, τὸν δακτυλοδεικτούμενον, ὅπως λέγομεν, νέον, αἱ Ἀθηναῖαι κόραι δὲν περιμένουν, ὅπως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαίνει ἐδῶ, τὰς μεσολαβήσεις τῶν συγγενῶν καὶ τῶν προξενητριῶν διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας των. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ τοιοῦτοι γάμοι μὲ προξενεῖες εἶναι σχεδὸν ἄγνωστοι εἰς τὰς Ἀθήνας. Συναντωμένη ἡ κόρη ἐκεῖ συχνότατα μὲ νέους, βλέπει ἔξαφνα καὶ ἓνα ὑψηλόν, ὡραῖον, ἀνδροπρεπῆ, ὁ ὁποῖος πολλάκις ἔρχεται καὶ κάθεται εἰς τὸ διπλανὸ τραπέζι εἰς τὸ Σύνταγμα ἢ εἰς τὸ Ζάππειον. Τὸν βλέπει ἀπαξ, δὶς, πολλάκις. Παρατηρεῖ πῶς κάθεται, πῶς ὀμιλεῖ μὲ τοὺς φίλους του, πῶς κρατεῖ τὸ μπιστοῦνί του, πῶς φορεῖ τὸ καπέλλο του, πῶς βάζει τὸ ἓνα πόδι ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. Τὸν παρακολουθεῖ πῶς διατάττει τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα ποτόν, ἢ ἓνα καφέ. Πῶς ἀνάπτει τὸ σιγάρον του. Ἀναλόγως τῆς μορφώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει αὐτῇ, προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ τὸν βαθμὸν τῆς μορφώσεώς του ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν πολλάκις τυχαίνει νὰ τὸν ἴδῃ νὰ διαβάσῃ, ἢ ἀπὸ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον σύρει ἐνίοτε ἀπὸ τὴν τσέπην του διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὦραν του, ὁσάκις εἶναι χωρὶς φίλους, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ κάμῃ φιγοῦραν. Ὅταν πείσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς, καὶ αὐτὸ γίνεται λίαν εὐκόλως, ἐνεκα τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ τῶν ὀλίγων μυαλῶν τῆς, σχηματίζει τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι πολὺ κατὰλληλος δι' αὐτήν, καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Εἶναι περιττὸν, νομίζω, νὰ παρακολουθῶμεν

τοὺς δύο νέους εἰς τὸ ἀπαραίτητον φλεοτάρισμα, ποῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ κατ' ἀνάγκην. Συντελοῦντος ὅμως τοῦ ὡραίου οὐρανοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὄρων τοῦ βίου, τοὺς ὁποίους ἀπὴρίθμησα, γεννᾶται μετ' ὀλίγον ἓνας ἔρωτος, ἔρωτος πολλάκις τρελλὸς καὶ ἀκαταλόγιστος, ὁποῖον δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς δὲν εὐρίσκομεν τόσον συνήθη εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν. Εἶναι δὲ τόσον συνήθης ὁ ἔρωτος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε ὁ τύπος, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος, ὅπως συμβαίνει παντοῦ, δὲν θεωρεῖ ἀξιοκατηγόρητον, ὅταν ἀναγράφῃ κανὲν ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον, νὰ δημοσιεύῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας μέχρι καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ἡρώων του, κατηγορῶν μὲν τὰς λυπηρὰς του συνεπειὰς, ἐὰν ὑπάρχωσι τοιαῦται, μὴ ἐννοῶν ὅμως νὰ κακίση καὶ τὸ γεννηθὲν μετὰ τῶν δύο νέων ἐρωτικὸν αἰσθημα. Καὶ βλέπετε ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν μίαν περιγραφὴν ὡς ἐξῆς : «Ἐνα ἐρωτικὸν εἰδύλλιον. Νέος ἀπάγων τὴν λατρευτὴν του. Ὁ Νίκος τάδε, τρωθὲς ἀπὸ τὰ ὡραῖα μάτια τῆς Λίνας δεῖνα, θυγατρὸς τοῦ ἱατροῦ τάδε, τὴν ἀπήγαγεν ἐκουσίως χθὲς τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας της. Οἱ ἀλληλοπαχθέντες, ἐπιβάντες ἀμάξης, διηυθύνθησαν εἰς ἄγνωστον μέρος. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία ἀνεκάλυψε περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ μέρος, εἰς ὃ ἔστησαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι τὴν ἐρωτικὴν καλιάν των. Ὁδηγηθέντες εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, ὁμολόγησαν ὅτι ἀλληλοαγαπῶνται, συναινέσαντος δὲ καὶ τοῦ πατρὸς, ἐτελέσθησαν καὶ οἱ γάμοι των». Σημειώσατε ὅτι πολλάκις οἱ γάμοι τελοῦνται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, μὲ κουμπάρον κανένα ἀστυνόμον.

Ἐλεγον πρό τινας, ὅτι ὁ ἔρωτος εἶναι τρέλλα, ὅτι ἀφαιρεῖ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι τὸν κάμνει ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε γελοῖον. Ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην μου. Δὲν σᾶς φαίνεται παρακαλῶ, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ νέοι ἔγιναν γελοῖοι; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ διόλου. Τὸ πρᾶγμα, ὡς συνηθέστατον, λησμονεῖται τάχιστα, καὶ οἱ νεόνυμφοι ἀπὸ τῆς ὑστεραίας ἀρχίζουν νὰ δέχωνται τὰ συγχαρητήρια τῶν οἰκείων καὶ φίλων των. Τώρα, συμβαίνει ἐνίοτε, νὰ μὴ συναινέσῃ εὐκόλα ὁ μπαμπᾶς ἢ ἡ μαμά. Ἄλλ' ἢ συναίνεσις των θὰ ἐπέλθῃ θᾶπτον ἢ βραδίον, μεσολαβούντων τῶν ψυχραιμότερον σκεπτομένων συγγενῶν, καὶ οἱ νεόνυμφοι περνοῦν καλὰ καὶ ἡμεῖς καλλίτερα.

Τοιαῦτα ἐρωτικὰ εἰδύλλια εἶναι συνηθέστατα εἰς τὰς Ἀθήνας. Κάθε νέα γίνεται ἐκεῖ ἡρώως ἢ μιᾶς ἀπαγωγῆς, ἢ μιᾶς μονομαχίας, οἰουδήποτε τέλος ἐπεισοδίου, ἢ ἐρωτικῆς περιπετείας. Δὲν τῆς πολυμέλει διὰ τὸν πάταγον, ὁ ὁποῖος θὰ γεννηθῇ περὶ τὸ ὄνομά της. Ἐὰν δὲ δὲν κατορθώσῃ νὰ γίνῃ τίποτε ἐπ' αὐτά, τότε δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ αυτοκτονήσῃ. Καὶ αἱ αυτοκτονίαι εἶναι διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, λαμβάνουσαι πολλάκις τὴν μορφὴν ἐπιδημικῆς νόσου.

Καὶ τώρα θὰ μὲ ἐρωτήσητε : «Εἶναι λοιπὸν εὐχάριστα αὐτὰ τὰ πράγματα;» Ἄλλὰ μήπως ἐγὼ, ἀναλαβὼν νὰ σᾶς διηγηθῶ τί γίνεται εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπεριμένετε νὰ σᾶς πῶ εὐχάριστα μόνον πράγματα; Ἡ μήπως νομίζετε ὅτι παραδέχομαι πῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι εὐχάριστα;

Ἄλλ' εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Ὡ! τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν συμβαίνει. Λάβετε ὑπ' ὄψιν πῶς ζοῦν ἐδῶ αἱ οἰκογένειαι. Ἐνθυμηθεῖτε πόσον σπανίως ἔξερχεται μίαν κόρη

ἀπὸ τὸ σπῆτίτης. Σταθμίσατε τὴν θέσιν τῶν κοριτσιῶν μας, τὰ ὅποια εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχὰ καὶ ἄπρεια, καὶ συμπεράνατε πλέον τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια εἶναι δυνατὸν νὰ γεννηθοῦν εἰς τὴν καρδίαν των. Ἐδῶ ἐπικρατεῖ ὁ οἰκογενειακὸς βίος, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἐνῶ αἱ Ἀθηναῖαι ζοῦν τὸν βίον τῶν περιπάτων καὶ τῶν ἐξοχῶν, τὰ ἰδικὰ μας κορίτσια ζοῦν τὸν βίον τοῦ σπητιοῦ. Ἐξερχόμενα σπανίως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κεντηθῶσιν ἀπὸ μίαν συνάντησιν ἐνὸς ἔστω καὶ τοῦ καλλίστου νέου, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἴδουν παρὰ μετὰ μῆνας ὀλοκλήρους. Εἶναι λοιπὸν ἀδύνατον νὰ τρωθοῦν ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὴν μίαν καὶ μετὰ τὰς δύο αὐτὰς συναντήσεις. Ἐκτὸς τούτου, εἶναι δὲ τοῦτο πρὸς τιμὴν τῆς κόρης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἱ νέαι ἐδῶ εἶναι πολὺ σοβαρότεροι τῶν Ἀτθίδων καὶ δὲν ξεμυαλίζονται τόσο εὐκόλα.

Ἄλλὰ δὲν ἀγαπᾷ λοιπόν; δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα; Ἡ καρδία, κυρία καὶ κύριοι, τῶν ἀνθρώπων εἶναι παντοῦ ἡ αὐτή. Ὁ ἔρωσ δὲν ἔχει τόπους, εἰς οὓς νὰ φοιτᾷ κατὰ προτίμησιν. Ἄλλ' οἱ ὄροι τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον ζῆ ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα, εἶναι τοιοῦτοι, ὥστε σπανιώτατα, μὰ πάρα πολὺ σπανίως, ν' ἀγαπᾷ ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ξεμυαλίζεται εὐτυχῶς τόσο εὐκόλα καὶ δὲν ἔχομεν τὰς μονομαχίας (ἀπαγορευόμενας εὐτυχῶς καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου), τὰς ἀπαγωγάς, τὰς αὐτοκτονίας καὶ ὅλα τὰ λυπηρὰ ἐπακολουθήματα τοῦ ἔρωτος. Ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα εἶναι σοβαρά, πολὺ σοβαρά, ἀσχολουμένη μετὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, μετὰ τὸ ράψιμο, μετὰ τὴν μελέτην τῆς. Οὐδ' ἐπαναστατεῖ κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ πατρικοῦ τῆς οἴκου.

Ἐπιθυμῶ καὶ εἶχομαι, κυρία καὶ κύριοι, νὰ προαχθῇ ἡ πόλις μας ὅσον καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἂν ὄχι περισσότερο. Νὰ διορθωθῇ ἡ ἀτμοπλοῖα Κερατίου καὶ ἡ Μαχουσέ, νὰ διευκολυνθοῦν αἱ συγκοινωνίαι, νὰ ἀποκτήσωμεν καλοὺς δρόμους. Ἐπιθυμῶ καὶ εἶχομαι νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἀχσαμτζιλίκια καὶ τὰ σπάταλα ἀλληλοκεράσματα, νὰ γίνωμεν οἰκονόμοι, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ν' ἀφίνωμεν ἀποθνήσκοντες μίαν περιουσίαν εἰς τὰ τέκνα μας. Ἄλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ, οὐδὲ τὸ εἶχομαι, νὰ χάσῃ ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα τὴν σοβαρότητά τῆς.

Φιλοσοφία μετὰ στίχους.

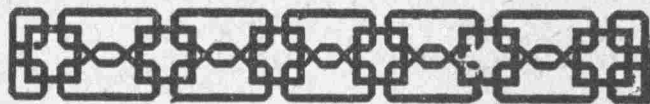
~~~~~
Δ'.

Ἄνθρωπε δυστυχισμένε, διατὶ νὰ προσπαθῆς ν' ἀπολαύσῃς τόσα πλοῦτη καὶ ἔρωτας καὶ μεγαλεῖα, ἀφοῦ, μόλις ἀποκτήσῃς ὅ,τι σήμερον ποθεῖς, αὐριον θὰ θέλῃς ἄλλα καὶ ποτὲ καμμιά τελεία εἰς τοὺς πόθους σου δὲν βάζεις, καὶ ἔως ὅτου τὰ τινάξῃς ἀδιάκοπα ρεμβάζεις;

Κι' ἂν ὅλα σοῦ πηγαίνουν μετὰ τοὺς πόθους σου συμ-
[φάνως,
κι' ὅ,τι δήποτε ζητήσῃς παρενθὺς καὶ τ' ἀποκτῆς,
(πρῶγμ' ἀδύνατον ἐν τούτοις στήν κοιλάδα τοῦ
[κλαυθμῶνος),
κι' ἂν τυχόν ποτε γνωρίσῃς τὰς χαρὰς τὰς ἐκλεκτὰς
τὰς τῆς παντοδυναμίας,
ἐπὶ τέλους θὰ σὲ φάγῃ τὸ σκουλήκι τῆς ἀνίας.

[Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτον συλλογὴν «ΚΟΣΜΟΣ»]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

[συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ]

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» . . . καὶ ἐκάστης ἡμέρας παρερχομένης,
» ἰσχυρότερος τὴν διάνοιαν καὶ ὑγιέστερος.
Κι' ἡ Σπύραινα : — Δόξα σοι ὁ Θεός,
παιδί μ', ποῦ εἶσαι γερὸς καὶ καλὰ . . . Μ' ἔπιασε τρομάρα παραπάνω ἀπὸ τὰ μνήματα . . .

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» . . . τὸν νοῦν καθίσταμαι . . .
Κι' ἡ Σπύραινα : — Νοῦ, γυιέ μ', φέρουν
τὰ εὐλογημένα τὰ γράμματα . . .

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» . . . Μέγα ὄμως ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἰ-
» σθάνομαι ἄλγος, ὅτι τόσο μακρὰν σοῦ
» τε καὶ τῆς πεφιλημένης πατρίδος δια-
» τελῶ . . .

Κι' ἡ Σπύραινα : — Ἔτσι εἶναι, γυιέ μ' !
Ἡ Πατρίδα δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδιά.

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» Ἄλλ' ὑπόμεινον, μήτερ, καθ' ὅσον ὁ
» χρόνος ἀστραπιαῖος πρὸς ἡμῶν ἀντιπα-
» ρέρχεται καὶ ἡ τῶν σπουδῶν μου τε-
» τραετία . . .

Κι' ἡ Σπύραινα : — Σπουδῆ, παιδί μ', σπου-
δῆ καὶ διάβασμα.

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» . . . ταχέως θέλει λήξει, ὅτε θέλω σε
» εὐδαίμονα καταστήσει . . .

Κι' ἡ Σπύραινα τρομαγμένη καὶ κάνοντας
τὸν σταυρόν τῆς : — Μακρὰ ἀπὸ μᾶς ὁ τρισ-
κατάρτος !

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» Τῶν ἀθηναϊκῶν οἰκιῶν ἀνευ ἐστιῶν
» καὶ πυραύνων οὐσῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος
» δριμύως καὶ διαπεραστικοῦ τυγχάνον-
» τος καὶ τῶν τῆς κλινιστρομνῆς μου ἐφο-
» δίων ἐλλειπεστάτων ὄντων, τῶν δὲ χρη-
» ματικῶν μου ἐφοδίων ἐλλειπεστάτων,
» ὡς μόλις κατορθῶν, ἵν' ἀντιμετωπίσω
» τὴν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἀνάγκην . . .

Κι' ἡ Σπύραινα : — Χαρὰ στήν Μοῖρά του !
ὄλο κι' ἄρτα¹ τρώγει . . .

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» . . . Ἰκετεύω ὑμᾶς, μήτερ, ὅπως, εἴ
» τις ἐκ τῶν ἡμετέρων περιχώρων ἵνα ἔλθῃ
» ἐνταῦθα προτίθεται, δι' αὐτοῦ τὴν ἐρυ-
» θρὰν ἐνδρομίδα, ἀναγκαιοτάτην μοι οὐ-
» σαν, μοι ἀποστείλητε ἄλλως ἀδύνατον
» ἀνευ ταύτης τὸ τοῦ χειμῶνος διάστημα
» ἵνα διέλθω, ἀνευ ἰσχυρᾶς τῆς ὑγείας
» διασαλεύσεως.

Κι' ἡ Σπύραινα : — Ὑγιεες καὶ χαιρετίσματα.

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» Παρακαλῶν ὑμᾶς, μήτερ, ὅπως εὐα-
» ρεστουμένη γράφῃς μοι ἐν βραχέσι χρο-
» νικοῖς . . .

Κι' ἡ Σπύραινα : — Μὲ κάποιον συμμαθητῆ
τοῦ τάβαλε καὶ τὸν περέχουσε τῆς χρονικῆς.
Καλὰ τῶκανε ! . . .

1. Στὴν Ἡπειρὸ «ἄρτος» λέγεται ἓνα ἀπὸ τὰ
πέντε μέρη, ποῦ ἀποτελοῦν τὸν σταυρόν τοῦ πρόσ-
φορου, ποῦ προσφέρουν στήν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ γείνη
ἡ λειτουργία. Τὸ πρόσφορο λέγεται καὶ λειτουργία.

Κι' ὁ Παπᾶς ἐξακολουθῶντας :
» . . . διαστήμασιν ἵνα τὰ καθ' ὑμᾶς μαν-
» θάνω, διατελῶ υἱὸς ὑμῶν εὐπειθῆς.
» Γεώργιος Σπυρίδης».

Ὁ Παπᾶς ἐγύρισε τὸ γράμμα στήν Σπύ-
ραινα καὶ αὐτῇ, καταπλημμυρισμένη ἀπὸ χα-
ρὰ καὶ εὐχαρίστηση γιὰ ὅσα ἐνόμιζε ὅτι ἔγρα-
φε τὸ γράμμα τοῦ γυιοῦ τῆς, εἶπε τοῦ Παπᾶ
μὲ γελοῦμενο πρόσωπο :

— Τώρα αἰνδεσιμώτατε, — νάχ'ε καλὸν
Παράδεισο — πέ μου τί ἄλλο κατάλαβες ἢ
ἀγλωσύν' σου ἀπὸ τὸ γράμμ' αὐτό;

— Αὐτὰ ποῦ κατάλαβες ἐσύ, κατάλαβα κι'
ἐγώ, εὐλογημένη ! Τί νὰ σοῦ πῶ ; Αὐτὸ τὸ
παιδί σου — ζωὴ νάχῃ — θὰ γένη φωστήρας
μετὰ τὰ ἑλληνικά, ποῦ μαθαίνει ! Ὁ Θεὸς νὰ τὸ
βαστάξῃ γερὸ στήν ὑγεία του, στὸ νοῦ του
καὶ στήν θρησκεία του ! . . .

— Καὶ πῶς τὸ λές, Παπᾶ μ', αὐτό ;
— Δέν, εὐλογημένη, ὅτι ὅσοι διαβάξουν
πολύ, ἄλλοι παθαίνουν τὸ στήθος τους, ἄλλοι
χάνουν τὸν νοῦ τους, κι' ἄλλοι — βουβὸς ὁ
τόπος ποῦ τ' ἀκούει — ἀρνοῦνται τὴν θρη-
σκεία τους καὶ γέγονται . . . μασῶνοι !

— Τί λές, Παπᾶ μ' ! Μπάξ' ὁ Θεός ! Τὸ
παιδί τὸ δικό μου ν' ἀλλάξ' τὴν θρησκεία του,
ποῦ πήγαινε κάθε Κυριακὴ καὶ γιορτῆ στήν
Μητρόπολη καὶ προσκυνούσε ; Νὰ πῆς μο-
ναχὰ νὰ τὸ φυλάξῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν πάθῃ ἄλλο
τίποτε, τὸ στήθι του, τὸν νοῦ του . . .

— Δέν λέγω ὅτι ὅλα τὰ παιδιά, ποῦ μαθαί-
νουν γράμματα, παθαίνουν, ἢ ἀρνοῦνται τὴν
πίστη τους, ἀλλὰ μερικὰ παθαίνουν καὶ
πεθαίνουν ἢ ἀπὸ χτικιό, ἢ ἀπὸ τρέλλα, κι'
ἄλλα — μακρὰ ἀπ' ἐδῶ — γέγονται μασῶνοι
καὶ δὲ θέλ'ν νὰ ξέρ'ν οὔτε ἀπὸ ἐκκλησιά, οὔτε
ἀπὸ σαρακοστές . . . Ἄλλὰ τί νὰ σοῦ εἰπῶ . . .
Θυαμνίζομαι μετὰ τὸ παιδί σ' . . . Πῶς κατῶρ-
θωσε νὰ μάθῃ τόσα ἑλληνικά, παιδί χωριατό-
πουλο, καὶ νὰ περάσ' ὄλους τοὺς «λογιωτά-
τους» τοῦ Γιαννίνου καὶ τοῦ Ζαγοριοῦ ;

Ἡ καρδία τῆς Σπύραινας χόρευε ἀπὸ τὴν
μεγάλῃ τῆς χαρᾶ, ποῦ ἀξιώθηκε νάχῃ παιδί
ποῦ νὰ ξέρῃ τόσα «ἐλ.ληνικά», ποῦ δὲν μποροῦ-
σε νὰ τὰ ξηγήσῃ οὔτε κι' ὁ φημισμένος Πα-
πᾶς, καὶ ὅς μὴ καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί
ἔγραφε τὸ γράμμα. Δέν εἶταν γράμμα τοῦ
Γιώργῃ τῆς ; Αὐτὸ τῆς ἔφτανε.

Ἦστερα ὁ Παπᾶς τῆς εἶπε ν' ἀναμερήσῃ
καὶ φώναξῃ τὴν Τασιούλαινα νάρθῃ ν' ἀκούσῃ
κι' αὐτῇ τὸ δικό τῆς τὸ γράμμα.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὸ παραθύρι σου γυρμένη σὰν κυττάξῃς
Τοῦ κάμπου τὰ μυριόχρωμα λουλούδια
Κι' ἀπόμακρα ἀγροικᾶς καὶ ἀναγαλιάξεις
Γλυκὸν χαρὰ σιγολέγοντας τραγούδια,

Σὰν μετὰ τὰ χέρια σου τὰ δόλοενκα χαιδεύεις,
Τὰ δόλοενκα μαλλάκια σου μετὰ χάρι
Καὶ μιὰ τ' ἀπαλοστρέφεις, τὰ μπερδεύεις
Καὶ μιὰ τὰ ξεμπερδεύεις μετὰ καμάρι,

Μοιάξεις βασιλοπούλα ζηλεμένη,
Ποῦ, σκλάβια τῆς ἀγάπης τῆς μονάχῃ,
Τὸν Ρῆγα τὸν καλὸ τῆς περιμένει.

Καὶ σὰν κι' ἐκείνην δὸς καὶ σὺ σ' ἐμένα
Ἐνα φιλὶ ποῦ γιαιτριά θὲ νάχῃ
Στὰ στήθια μου ἀπ' ἀγάπῃ βαρεμένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΚΟΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ Θανάση Γώγου τελοῦνται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ υἱοῦ τοῦ Μίμη μετὰ τῆς ὡραίας κόρης Χρυσῆς. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐθαύμαζον τὴν ὡραιότητα τῆς νεάνιδος, ἢ ὅποια ἀνεδεικνύετο περισσότερο μὲ τὴν λευκὴν τῆς περιβολῆν καὶ μὲ τὰ ρόδα τῆς αἰδοῦς ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ διακρίνη τὴν καταφανῆ τοῦ Μίμη μελαγχολίαν.

Οἱ γονεῖς τοῦ μόνου δὲν ἐπρόσεχον εἰς αὐτήν, πλὴν δὲ περισσότερο τὴν μνηστῆ, ἢ ὅποια ἐν τῇ χαρᾷ τῆς τὰ ἔβλεπεν ὅλα ὡραῖα, ὅλα φαιδρά· ἐθαύμαζε τὸν μνηστῆρά τῆς καὶ δὲν ἀνησυχεῖ περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις, ἐκεῖνος πάντοτε σκυθρωπὸς καὶ ὠχρὸς, τὴν ἀπέφευγε σχεδὸν καὶ ὅταν ἔβλεπεν ὅτι κανεὶς ὀφθαλμὸς δὲν τὸν κατεσκόπευεν, ἔφερε τὸ βῆμα εἰς τὸ μικρὸν νεκροταφεῖον τοῦ χωρίου καὶ ἐκεῖ ἐπὶ νεοσκαφοῦς τάφου ἐγονάτιζεν... Ὅταν ἐπέστρεφεν ἦτο σκυθρωπότερος καὶ πλέον ὠχρὸς...

Τί συνέβαιναν;

Ἐίχεν ἀγαπήσει.

Εἰς τὸ χωρίον ἔζη ἄλλοτε κάποιος πτωχὸς καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡς σύντροφόν του τὸ βιολίον καὶ τὴν μονογενῆ κόρην του.

Οἱ ἦχοι τοῦ ὄργάνου τοῦ τοῦ παρεῖχον τὰ μέσα νὰ ζήσῃ καὶ οἱ ὡραῖοι τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐχάριζον τὴν χαρὰν καὶ τοῦ παρεῖχον τὴν ἐλπίδα. Ἡ νεάνις ἀνομάζετο Λευκή, ἢ δὲ θαυμασιὰ ὡραιότης τῆς ἐμάγευσε τὸν Μίμη, ὁ ὁποῖος τὴν ἠγάπησε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του, μὲ ὄλην τὴν θέρημν τῶν νεανικῶν του χρόνων.

Ἄλλ' εἰς τὰ χωρία θεωρεῖται ἔγκλημα ὁ γάμος πλουσίου μὲ κόρην πτωχῆν, ὁ γάμος εὐγενοῦς μὲ κόρην πλανοδίου καλλιτέχνου. Δι' αὐτὸ, ὡς ὁ Θάνασος ἀντελήφθη τὸ αἰσθημα τοῦ υἱοῦ του, φωνάζει τὸν βιολιστὴν καὶ τοῦ ἐπιβάλλει νὰ φύγῃ. Αἱ παρακλήσεις τοῦ μουσικοῦ καὶ τὰ δάκρυα τῆς κόρης δὲν ἐξημύνησαν τὴν καρδίαν του καὶ ὁ γέρον, ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ βιολίον του, ἀνεχώρησε μὲ τὴν Λευκὴν μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο. Ἐκτοτε τὸ ὄργανόν του ἀπεχαιρέτησε τὴν χαρὰν καὶ ἡ κόρη του ἔχασε τὸ μεϊδιάμά τῆς.

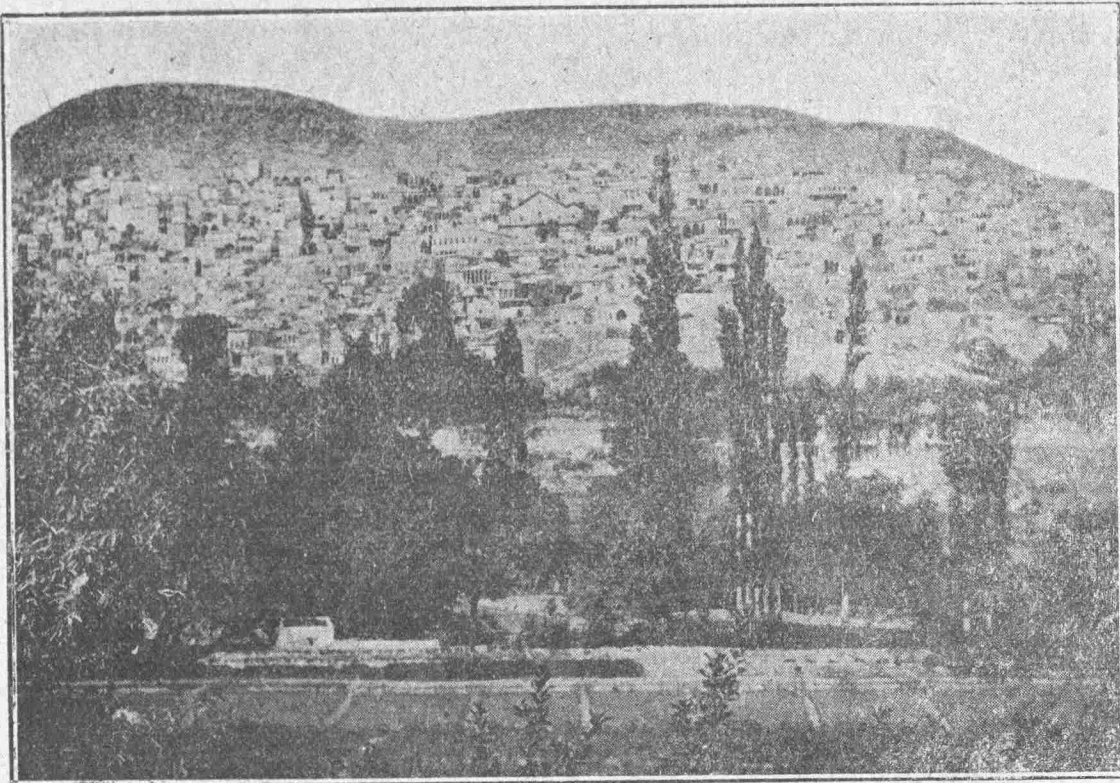
Ἐφθινεν, ἔφθινεν ὅλονέν...

Παρήλθον μερικοὶ μῆνες καὶ ὁ γέρον μουσουργὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, πειθόμενος εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς κόρης του, ἢ ὅποια τῷ ἔζητε ὡς μόνην χάριν νὰ ταφῆ εἰς τὴν πατρίδα ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἠγάπησεν.

Ὅπερ καὶ ἐγένετο· εἰς τάφος μετ' ὀλίγον ἠνοίχθη καὶ ἡ ψυχρὰ γῆ ἐκάλυψε τὸ νεανικὸν τῆς κόρης σῶμα. Εἰς σταυρὸς ἐπ' αὐτοῦ μὲ ἐν ὄνομα ἐδείκνυε τὸν τάφον καὶ μία ὡραῖα ροδῆ μὲ σπάνια λευκὰ ρόδα ἐφύτρωσεν ἐπ' αὐτοῦ ὡς μόνον στόλισμα...

Τὸν τάφον τοῦτον ὁ Μίμης ἐπεσκέπτετο τακτικὰ, τὸν τάφον, ὁ ὁποῖος ἐνέκλειε μέσα τὴν προσφιλή του ἱσπαρξίν, τὴν πεφιλημένην του Λευκὴν. Ὁ πατήρ του τὸν ἐμνήστευσε, ἀλλ' ἐκεῖνος, εἴτε διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παρακούσῃ, εἴτε διότι ἔπλεεν εἰς κόσμους ὀνειρῶν ἄλλων καὶ πόθων, οὐδὲν εἶπε

Νεβσεχίρ.

Ἡ πόλις Νεβσεχίρ ἢ Νεάπολις κεῖται πρὸς δυσμὰς τῆς Καισαρείας καὶ εἶναι ἔδρα ὑποδιοικητοῦ τῆς διοικήσεως Νίγδης, τοῦ νομοῦ Ἰκονίου. Ἐκκλησιαστικῶς δὲ ὑπάγεται εἰς τὴν μητρόπολιν Καισαρείας. Ἐχει περὶ τοὺς 23,000 κατοίκων, ὧν 13,400 μωαμεθανοὶ, 9,000 χριστιανεὶ ὀρθόδοξοι καὶ 900 ἀρμένιοι.

Οἱ ὁμογενεῖς κάτοικοι, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι ὀμιλοῦσι τὴν τουρκικὴν, εἰσὶ λίαν φιλόμουσοι, διατηροῦντες πλήρη Ἀστικὴν Σχολὴν, Παρθεναγωγεῖον καὶ Νηπιαγωγεῖον, πρὸς συντήρησιν τῶν ὁποίων δαπανῶσι περὶ τὰς 800—900 λίρας τουρκικὰς ἐτησίως, καὶ ἐν οἷς φοιτῶσι περὶ τοὺς χιλίους μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τοῦ Νηπιαγωγείου, τὸ ὁποῖον ἐνεκα τῆς πλη-

θώρας τῶν νηπίων διαιρεῖται εἰς τρία τμήματα. Τὸ δὲ διδάσκον προσωπικὸν ἀνέρχεται εἰς 5 διδασκάλους καὶ ἓνα διευθυντήν, καὶ εἰς 8 διδασκαλίσσας μετὰ μίας διευθυντρίας.

Ἐκκλησίας δὲ ἡ ἡμετέρα κοινότης ἔχει δύο: τὴν τοῦ Ἁγ.ου Γεωργίου καὶ τὴν νεόδμητον περικαλλῆ ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας.

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν τῶν ὁμογενῶν συνοικίαν, κειμένην βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου ἔχοντος ὕψος τριακοσίων πενήκοντα μέτρων.

Ἡ πόλις Νεβσεχίρ κεῖται εἰς ὕψος 1300 περίπου μέτρων ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Μ. Δ.

περὶ τοῦ αἰσθηματός του καὶ ἔφερε τὴν θλίψιν εἰς τὸ βαθύτερον τῆς καρδίας του.

Δύο ἢ τρεῖς μῆνες διέρρευσαν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Μίμη, βλέποντες τὴν μελαγχολίαν τοῦ υἱοῦ των, ἐπέσπευδον τὸν γάμον του, νομίζοντες ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐθεραπεύετο...

Ἦλθε τέλος καὶ ἡ Κυριακὴ ἐκεῖνη, τὸ χωρίον ὅλον ἐπανηγύριζεν ὅποια μεγαλειτέρα πανηγυρὶς ἀπὸ γάμου δύο εὐγενῶν νέων!

Τῆς νύμφης ἡ στολὴ εἶναι θαυμασιὰ· λάμπει μέσα εἰς τὰ μεταξωτὰ καὶ τὸν χρυσόν, ἀλλὰ πρὸ πάντων λάμπει διὰ τῆς χαρᾶς τῆς! πόσον εἶναι εὐτυχῆς! πόσον θέλει νὰ φανῆ ὡραῖα εἰς τὸν σύζυγόν τῆς! ἀκριβῶς δι' αὐτὸ τοῦ ἐτοιμάζει μίαν ἔκκληξιν.

Καὶ δι' αὐτὸ, προτοῦ ἀκόμη ἀρχίσῃ τὸ μυστήριον, ἐκεῖνη μεταβαίνει εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου μόνη κλείεται ἐκεῖ.

Τὰ λεπτὰ παρήρχοντο καὶ ἐγένοντο ὦρα.

— Ποῦ εἶναι ἡ νύμφη;

— Τί κάμνει;

Ἡρώτα τὸ πλῆθος.

— Ἐξάπαντος θὰ προσεύχεται, ἔλεγεν ὁ εἰς.

— Θὰ στολιζεται, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

Ἄλλ' ἐκεῖνη δὲν ἐφαίνεται· διατὶ βραδύνει;

Δύο-τρεῖς συγγενεῖς ἀνοίγουσι τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ βλέπουσι τὴν ὡραῖαν νύμφην ἐξαπλωμένην ὠχρὰν καὶ ἀναίσθητον· μερικοὶ θρόμβοι αἵματος εἶχον σταλαχθῆ ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς,

τὸ ὁποῖον ἐκόσμιε ὡραῖος ἐκ λευκῶν ρόδων στέφανος.

Ἦτο νεκρά.

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἡ Χρυσῆ, βλέπουσα ὅτι ὁ μνηστῆρ τῆς ἐπήγαινε συχνὰ εἰς τὸν ὕψημον ἐκεῖνον τάφον, ἐφαντάσθη ὅτι ἠγάπα τὰ λευκὰ του ρόδα· δι' αὐτὸ ἐκεῖνη τὴν πρωΐαν τοῦ γάμου ἐπῆγε καὶ ἔκοψε μερικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἔκαμεν ὡραῖον στέφανον...

Ἀλλὰ μέσα εἰς τὰ φύλλα τοῦ στεφάνου μία νεκρωμένη ἔχιδνα εἶχε κρυβῆ. Ὅταν δὲ ἡ θερμότης τοῦ μετώπου τῆς κόρης τὴν ἀνεξωγογήνησεν, ἡ ἔχιδνα ἐδηλητηρίασε τὴν Χρυσῆν.

Νεάνιδες, μὴ θελήσετε ποτὲ νὰ λάβετε θέσιν εἰς τὴν καρδίαν, ἢ ὅποια ἔχει δι' ἄλλην προορισθῆ. Καίτοι νεκρὰ ἐκδικεῖται!

ἈΣΤΕΙΑ

Ὁ κ. Τ., ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, γνωστὸς ὄχι τόσο ἀπὸ τὰ ἔργα του, ὅσον διότι δὲν ἐξοφλεῖ τοὺς λογαριασμοὺς του, δειπνεῖ μὲ φίλους του εἰς τὸ ἐστιατόριον «Βικτωρία».

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ξενοδόχον:

— Πέρασέ τα εἰς τὸν λογαριασμόν μου, λέγει μὲ ὕψος σοβαρόν.

Καὶ ὁ ξενοδόχος:

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ τὰ περάσω εἰς τὸν ἰδικόν μου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Και μερικοί ἀριθμοί. — Θέλετε νὰ μάθετε τί κερδίζουν ἢ τί ἐκέρδισαν εἰς ἓν λεπτόν τῆς ὥρας μερικοί; Ἀκούσατε: Ὁ Πιερπὸν Μόργαν, ὁ περίφημος βασιλεὺς τοῦ χάλυθος, κερδίζει 125 φράγκα. Ὁ Κάρνεγκι 200 φρ., ὁ Ρόκφελερ, ὁ βασιλεὺς τοῦ πετρελαίου, 225 φρ. Ἀλλὰ ὄχι μόνον οἱ βιομήχανοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπιστήμονες δὲν κερδίζουν ὀλιγώτερα. Ὁ μέγας δικηγόρος Ρομπέρ διὰ 18 ὥρῶν ὑπόθεσιν ἐζήτηι 10.000 φρ. καὶ ὁ Βαλδέκ Ρουσσὸ διὰ δίκην 6—8 συνεδριάσεων 40.000, ὁ δὲ Δελμάς, δικηγόρος ἐν Ν. Ἰόρκη, εἰς μίαν ὑπόθεσιν διαρκέσασαν 30 ὥρας ἔλαβε 500.000, ἦτοι δι' ἓν λεπτόν 277 φρ. Καὶ οἱ μεγάλοι ὁμῶς καλλιτέχναι δὲν ὑπολείπονται. Ὁ Καροῦζο λαμβάνει δι' ἄσμα 25 λεπτῶν τῆς ὥρας μόνον 12.500 φρ. Ἡ κ. Μέλμπα 15.000, ἦτοι 600 φρ. τὸ λεπτόν καὶ ἡ Πάτι 1500 φρ. καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Τὸ βάπτισμα τοῦ ἀεροπλάνου.—Οἱ ἀεροπλανίσται ἤρχισαν τώρα νὰ βαπτίζουν τὰ ἀεροπλάνα των. Προτοῦ ἀκόμη ἐμπιστευθοῦν εἰς αὐτὰ τὴν ζωὴν των, πρὸ τοῦ κάμουν μαζί των τὸ πρῶτον πέταγμα, φροντίζουν νὰ λάβουν τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ βαπτίσουν τὰ ἀεροπλάνα των. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐγένετο ἐσχάτως. Ὁ δοῦξ καὶ ἡ δοῦκισσα τοῦ Ροῶν εἶχον προσκαλέσει τοὺς γείτονας τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλειός των εἰς μίαν ὥραιαν πανήγυριν. Μετὰ τοὺς ἀγροτικούς χο-

ροὺς καὶ τὰ ἄσματά, ὅλοι παρέστησαν εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ νέου ἀεροπλάνου τοῦ Μπισσόν. Κορυθαλόν. Μετὰ τὴν ἱεροτελεστίαν ὁ ἀερόπρος Μπισσὸν ἔκαμε τὸ πρῶτό του ταξεῖδι

Ἀνάδοχος ἐγένετο ἡ πριγκήπισσα τοῦ Λεῶν, ἣτις καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ ἀεροπλάνον τὸ ὄνομα ὄχι πλέον ὑπό, ἀλλὰ ὑπὲρ τὰς εὐχὰς τῶν παρισταμένων.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Τὰ εἶδη τῶν ἐπισκέψεων.

- Ἐμιλήσαμεν περὶ τῆς περιβολῆς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν κυριῶν κατὰ τὰς ἐπισκέψεις· τώρα σκοπεύω νὰ ὀμιλήσω περὶ τῆς διαρκείας, τοῦ χρόνου καὶ τῆς καθόλου συμπεριφορᾶς κατὰ τὰς ἐπισκέψεις.
- Ἀλλὰ πρὸ τούτου πρέπει νὰ χωρήσωμεν τὰ εἶδη τῶν ἐπισκέψεων. Ταῦτας δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εἰς 4 μεγάλα εἶδη, τὰ ἑξῆς:
- 1.—Ἐπισκέψεις ἐκδηλώσεως σεβασμοῦ καὶ περιποιήσεως (visites de déférence), αἵτινες περιλαμβάνουσι τὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις τῆς πρώτοχρονιάς, τὰς ἐπὶ τῇ ἀφίξει καὶ ἀναχωρήσει, τὰς γαμηλίους καὶ τὰς συλλυπητηρίους.
- 2.—Ἐπισκέψεις εὐγνωμοσύνης καὶ χάριτος, ὡς εἶναι ὅλαι αἱ ἐπισκέψεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται πρὸς ἔκφρασιν εὐχαριστιῶν, δι' ὑπηρεσίαν τινά, διὰ πρόσκλησιν εἰς γεῦμα ἢ χορὸν κτλ.
- 3.—Ἐπισκέψεις συνήθεις καὶ συχναί, αἵτινες γίνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεταξὺ προσώπων σχετικῶν, τὰ ὁποῖα αἰσθάνονται τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπουνται συχνότερον καὶ ν' ἀνταλλάσσωσι σχέψεις καὶ
- 4.—Αἱ ἐπισκέψεις τῶν ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας μόνον ἄνδρες ἀνταλλάσσουν, ὑπάγονται δὲ διὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν των εἰς τὰ δύο πρῶτα εἶδη.

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις.—Ὁ χρόνος τῶν ἐπισκέψεων τούτων πάντοτε ἔχει προσδιορισθῆ ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου προσώπου, τὸ ὁποῖον δέχεται, π.χ. τοῦ βασιλέως, τοῦ ὑπουργοῦ... Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας πλέον ἢ ποτὲ ἐπιβάλλεται ἐπίσημος περιβολή, ἦτοι ρεδιγκότα διὰ τοὺς κυρίους καὶ ἐσθῆς σχήματος καὶ χρωμάτων σοβαρῶν διὰ τὰς κυρίας.

Αἱ ἐπισκέψεις αὗται εἶναι πάντοτε μικρᾶς διαρκείας, ὁ δ' ἐπισκέπτης ὀφείλει νὰ ἐγεγῆ εὐθύς ὡς ἐκθέσῃ τὸ ζήτημά του καὶ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν, τότε δὲ μόνον κάθηται, ὅταν κληθῆ ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ προσώπου.

Ἡ μόνη προσφώνησις, ἡ ὁποία ἐπιτρέπεται, εἶναι ὁ τίτλος τοῦ δεχομένου καὶ οὐχὶ τὸ ὄνομα. Κατὰ περιστάσεις τοιαύτας εἶναι πάντοτε φρόνιμον νὰ συμβουλευέται τις τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐθιμοτυπίας, ἂν ὑπάρχῃ.

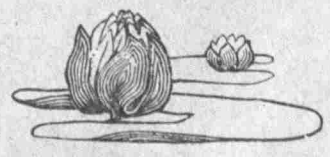
Ἐχω μερικὰς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας πρέπει ν' ἀπαντήσω.

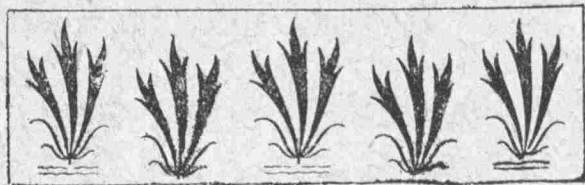
Ἡ πρώτη μ' ἐρωτᾷ:—Μία δεσποινὶς ἐπιτρέπεται νὰ γράφῃ εἰς ἓνα κύριον; Καὶ ἡ δευτέρα:—Ἐκτὸς τῶν στενῶν συγγενῶν, πότε εἰς νέος ἢ μία νέα πρέπει νὰ δίδῃ φωτογραφίας; Εὐρίσκω μεγάλην ὁμοιότητα καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις, διότι καὶ αἱ δύο ἀφορῶσιν εἰς τὰς λεπτὰς καὶ διαγραφόμενας σχέψεις τῶν νέων τοῦ διαφόρου φύλου μεταξὺ των. Σήμερον τὰ ἦδη εἰσηλθὸν εἰς εὐρύτερον κύκλον, ἀποβαλόντα τοὺς πρώτους περιορισμούς. Δὲν θέλομεν νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν ἐκδιαίτησιν, ἐν τούτοις δὲν θ' ἀπαγορεύσωμεν ποτὲ εἰς μίαν νέαν καὶ εἰς ἓνα νέον ν' ἀνταλλάσσωσιν ἐπιστολάς. Ὑπὸ ἓνα ἐν τούτοις ὄρον, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ τηρῆται πάντοτε:

τὸ περιεχόμενόν των νὰ εἶναι γεγραμμένον μὲ ὕψος σεμνὸν καὶ σῶφρον, νὰ μὴ ἐκτείνεται δὲ ἡ ἐπιστολή εἰς ὑπερμέτρους αἰσθηματικότητας. Ὅμιλῶ περὶ νέων ὠρίμου ἡλικίας ὅταν πρόκειται περὶ μικρῶν δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξῆλθον ἀκόμη ἐπισήμως εἰς τὸν κόσμον, πᾶσα ἐπιστολή ἀπαγορεύεται, ἐκτὸς ἂν ἀνταλλάσσεται μεταξὺ συγγενῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς φωτογραφίας, αὗται τότε μόνον δίδονται, ὅταν ζητηθῶσιν, ἢ εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωκαν τὴν φωτογραφίαν των προηγουμένως. Θὰ εἶναι πάντοτε παρακεκινδυνευμένον εἰς νέος νὰ δώσῃ εἰς νέαν κόρην τὴν φωτογραφίαν του καὶ ἂν ποτὲ ζητηθῆ, πολὺ δὲ φοβερότερον εἰς νεαρὰν κυρίαν, ἔστω καὶ ἑγγαμον, ἢ νὰ προσφέρῃ τοιαύτην εἰς κύριον ἄγαμον ἐν γένει πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἡ δεσποινὶς Ἄν. μὲ ἐρωτᾷ:—Εἰς γεῦμα συγγενικοῦ μου σπιτιοῦ καθημένη πλησίον κυρίου, ὀφείλω νὰ δέχωμαι ἢ νὰ προσφέρω περιποιήσεις; Τῇ ἀπαντῶ:—Καίτοι εἴσθε συγγενῆς τοῦ ἀμφιτρώου καὶ συνεπῶς ὀφείλετε νὰ προσφέρετε περιποιήσεις, εἴσθε ὁμῶς κυρία καὶ πρέπει ὁ κύριος νὰ φροντίῃ πάντοτε διὰ τὴν ἀνεοὶν σας. Ταῦτα ἐφ' ὅσον εἴσθε ὁμοτρόπεζοι· μακρὰν τῆς τραπέζης ὁμῶς, σεῖς εἴσθε, ἢ ὁποῖα θὰ προσφέρετε τὸν καφέν, τὸ τσάι ἢ τὰ γλυκύσματα, διότι τότε πλέον ἀντιπροσωπεύετε τὴν οἰκοδέσποιαν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ.

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ο ΓΑΜΟΣ

Ε'

Η χειραφετημένη.

[συνέχεια εκ του προηγ. αριθμού και τέλος]

— Όπως επιθυμείτε, είπεν. Έξ άλλου πρέπει να πανδρευθώ. Γιατί όχι με σάς, παρά με οιονδήποτε άλλον; Μονάχα σάς προειδοποιώ ότι έχω άλλοκοτους ιδέας. Σας γνωρίζω ως πλούσιον. Αυτό με εύχαριστεί. Ύστερα, θέλω να έχω απόλυτον ελευθερίαν.

— Ψς τί θά την χρησιμοποιήσετε;

— Σε τίποτε, πού να προκαλέση την ζούλεια σας. Πιστεύω να έννοήσατε ήδη ότι δεν έχω κανένα γούστο για τὸ φλέρι. Θέλω να έχω την ελευθερίαν μου, για να μπορέσω, εις ἀντάλλαγμα, να σας ἀφήσω την ιδιικήν σας.

— Έστω! Θα είσθε ελευθέρα.

— Καί τώρα πηγαίνετε να λάβετε πληροφορίας περί του ποσού της προικός μου. Ζητήσατε τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος, δὲν ἀμφιβάλλω, θά εἶναι κλεισμένος σὲ κάποιο δωμάτιο με μερικὸς ἄλλους, καὶ θά παίξη πόκερ.

— Ω! εἶναι περιττόν, ἀπήντησα.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι;

— Μάλιστα.

— Ὡστε, ἀγαπητέ μου μνηστήρ, δέχομαι να μου κάνετε τὸ κόρτε.

Θεέ μου! τί κόρτε! Μόλις της ἔλεγα καμμιὰ τρυφερὴ λέξι, ἐκείνη ἀμέσως ξεσπούσε στὰ γέλια καὶ μ' ἐρωτοῦσε πῶς πᾶνε τὰ «φόντα» στὴ Μπόρσα καὶ ἂν μποροῦσε να χρησιμοποιήσῃ ἓνα μέρος της προικός της γιὰ ν' ἀγοράσῃ «ράντες».

Ἐννοεῖται ὅτι ὕστερα ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα ὁ ἀρραβὼν μας διελύθη. Δὲν μποροῦσα, ἀδελφέ, να πάρω γιὰ γυναῖκα ἓνα μεσίτη της Μπόρσας!

Ἀπὸ τότε έχω να την ιδῶ. Ἐπέρασαν ἔκτοτε ἑπτὰ χρόνια. Ἀλλὰ δὲν σὰς κρύβω την περιέργειάν μου: πολὺ ἤθελα να ξανάβλεπα την «χειραφετημένην» μου.

— Τὸ μόνον εὐκόλον, εἶπε κάποιος ἀπὸ μᾶς. Αὐριο τὸ βράδυ πήγαινε στὸ χορὸ της κυρίας Χ καὶ θά την συναντήσῃς ἐκεῖ.

Ἐπιθυμῶν ἐκ περιεργείας ὁ Νίκος, ἐπῆγεν εἰς τὸν χορὸν της κυρίας Χ.

Εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα, πού ἱρριψεν ὁ Νίκος, ἐνόησεν ὅτι μιὰ μεγάλη μεταμόρφωσις ἐπῆλθεν ἐν τῷ ἀτόμῳ της Λίνας. Ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἄφειλε να εἶναι, ὅταν ἦτο κόρη. Μὲ φῶρεμα γαλάζιο (ὅταν ἦτο κόρη ἐφόρει σκοτεινὰ χρώματα), με μισοκλεισμένα ἀπὸ περιπάθειαν μάτια, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἐφαίνετο ρεμβάζουσα.

Ἐνῶ ἡ νεαρὰ κόρη προπετῶς ἀντέκρουε τότε τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν νέων πού την περιεστοίχιζον, ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἤκουε τώρα, συγκινημένη καὶ κατακόκκινη, τὸν ἐρωτικὸν ψιθυρὸν πού ἔβγαλνε ἀπ' τὸ στόμα ἑνὸς μελαγχροῖνου νέου. Ἐκράτει ἓνα βαντάλι, με τὸ ὁποῖον μισοσκέπαζε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐφαίνετο διστάζουσα μεταξὺ της αἰδοῦς, πού την ἠμποδίζε να κυττάξῃ τὸν ἐραστήν, καὶ της ἐπιθυμίας, πού την ἔσυρε πρὸς αὐτόν.

Ὁ Νίκος ἐξήταξε τὴν Λίνα. Τοῦ ἐφαίνετο νεότερα ἀπὸ ἄλλοτε. Θά ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐβλεπε τὴν νεωτέραν ἀδελφὴν της Λίνας, πού εἶχε γνωρίσει πρὸ ἑπταετίας. Τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχον προσλάβει κάποια ἀγνότητα, πού δὲν εἶχεν, ὅταν ἦτο κόρη.

Τὸ βλέμμα της νεαρᾶς γυναίκος συνήνησε τὸ βλέμμα τοῦ Νίκου, καὶ ἀμέσως ἐγινε κατακόκκινη. Ἡ δεσποινὶς Λίνα δὲν ἐκοκκίνιζε ποτέ. Τὸ βαντάλι ἐπαίξε καὶ πάλιν τὸν ρόλον του καὶ τὸ κόκκινο πρόσωπο ἐκρύφθη πίσω ἀπὸ τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο. Τὸ κίνημα αὐτὸ ἦτο ἓνα σημεῖον, πού δὲν ἠδύνατο να ἀπατήσῃ ἄνθρωπον της πείρας τοῦ Νίκου. Ἐνόησε τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐπλησίασε.

Ὁ συνόμιλητής της Λίνας ἀπεμακρύνθη. Ὁ Νίκος καὶ ἡ πρῶτη μνηστή του ἔμειναν ὁ ἓνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

— Δὲν ξεύρω, κυρία, εἶπεν, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε να σὰς πλησιάσω. Ἴσως σὰς δυσαραστεῖ ἡ παρουσία μου.

— Ὁχι, ἀπήντησε μ' ἓνα στεναγμόν. Ὁχι. Μοῦ ὑπενθυμίζετε, ἀναμφιβόλως, θλιβερὰς ἀναμνήσεις, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῶν λεπτῶν περιστάσεων, πού μᾶς ἐσχέτισαν καὶ μᾶς ἐχώρισαν, ἐμείναμεν πάντοτε ἀντάξιοι της ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεώς μας. Καὶ ἡ ἐκτίμησις εἶναι νομίζω κατὰ...

— Μόνον ἡ ἐκτίμησις; ἔκαμεν ὁ Νίκος.

— Μόνον ἡ ἐκτίμησις. Τί ἄλλο μπορεῖ πλέον να ὑπάρχῃ μεταξὺ μας;

Τὸ βαντάλι ἐταράχθη ἐκ νέου.

— Τίποτε ἄλλο δὲν μένει στὴν καρδιά σας; εἶπεν ὁ Νίκος, ὁ ὁποῖος ἤθελε να ἐμβαθύνῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐξέτασίν του.

Ἡ Λίνα ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της.

— Μιὰ καρδιά πού τσαλαπατήσατε.

— Τσαλαπάτησα; ἀνέκραξεν ὁ Νίκος.

— Ναί, τὴν ἀθῶα ἐκείνη ἀγότη της κόρης, ἀγάπη ἀγνή σὰν τὸ φῶς της ἡμέρας, πῶς τὴν ἐξετιμήσατε;

Ὁ Νίκος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ξεχάσει ἐκείνη τὰς κερδοσκοπικὰς ιδέας της νεαρᾶς κόρης, μετὰ μεγάλου κόπου συνεκρατήθη.

— Ἀ! σεῖς οἱ ἄνδρες, ἐξηκολούθησεν ἡ Λίνα, τίποτε δὲν ἐννοεῖτε ἀπὸ τὰς λεπτότητας τῶν παρθένων. Σὰς προσέφερα μιὰ αἰθερία συμπάθεια. Τί τὴν κάνατε; Ὀνειροπολοῦσα ἓνα δεσμὸν αἰώνιον, ἀδιάσπαστον καὶ τὸν δεσμὸν αὐτὸν τὸν ἐπλάσατε σὰν μιὰν ἀλυσίδα πολὺ βαρειά.

Ὁ Νίκος δὲν ἠῤῥεξε τί να εἶπῃ. Ἡ «χειραφετημένη» ὠμίλει με τὴσὴν ποιητικὴν ἔξαρσιν!...

— Καὶ τὴν ἀγίαν οἰκογένειάν μου; ἀνέκραξεν ἡ Λίνα. Πῶς τὴν μεταχειριστήκατε; Ὁ πατέρας μου, ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, πόσον ὑπέφερε πού διελύσε τὸ συνοικεσίόν μας! Ἡ μητέρα μου, ἡ χρυσὴ ἐκείνη, ἡ ἀγία ἐκείνη γυναῖκα, πόσον ἐκλαυσε!

Ὁ Νίκος ἀνεπόλησε τὴν εἰρωνικὴν περιγραφὴν, πού τοῦ ἔκαμεν ἄλλοτε ἡ Λίνα διὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια πόσα δάκρυα ἔχουσα! Πόσον ἤμουν ἀηλιτισμένη!... Θά ἠτύχοκτόνουν μάλιστα, ἂν δὲν ἐφοβούμην τὸ ἀνάθεμα της θρησκείας.

Ὁ Νίκος δὲν ἠδυνήθη πλέον να κρατηθῇ καὶ ἐξέσπασε:

— Ἐν τούτοις, πανδρευθήκατε μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ της διαλύσεως τοῦ ἀρραβῶνός μας.

— Καὶ τολμᾶτε να με κατακρίνετε γιαντὸ; Ἐπερπε να δεῖξω σ' ὄλους τὴν λύπην καὶ τὴν ἐντροπήν μου;... Ὁ γάμος αὐτὸς ὑπῆρξε γιὰ μένα ἓνα μαρτύριον. Ὁ ἄνδρας μου, Νίκο, εἶναι ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς ποίησιν. Εἶναι πλούσιος καὶ θέλει να γίνῃ περὶ πλούσιος ἀκόμη. Μπορεῖς να φαντασθῆς, Νίκο, γιαντὸ πρᾶγμα μοῦ ὀμιλεῖ; Γιὰ τὰς ὑποθέσεις του, γιὰ τὰς ἐργασίας του, γιὰ τὰς κερδοσκοπίας του στὴ Μπόρσα καὶ γιὰ τὸν τρόπο πού ἀναπτύσσει τὴν περιουσίαν του. Ξεύρεις δὲ πόσον αὐτὸς ἡ λε-

πομέρειες με στενοχωροῦν... Ξεύρεις πόσον της ἀπαιχθάνομαι. Μ' ἀφήνει ἐλευθέραν. Δὲν τὸν νοιάζει ἡ ἀγάπη μου. Ποτέ δὲν μ' ἐξήλευσε. Μὲ νομίζει βεβαίως ἀνίκανη να ἐμπνεύσω κάποιο αἶσθημα, πού να προσβάλλῃ τὰ δικαιώματά του ὡς συζύγου. Ἐχω ὡς ἄνδρα ἓνα κερδοσκόπον, ἐνῶ μ' ἐχρειάζετο ἓνας ποιητής.

— Θα ἤθελα νᾶμουνα αὐτὸς ὁ ποιητής! ἐψιθύρισεν ὁ Νίκος.

Ὁ κόσμος ἐβεβαίωνεν ὅτι ὁ Νίκος ὑπῆρξεν ὁ «ποιητής» της ὠραίας κυρίας Λίνας...

¶

Ἐνα βράδυ, ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, συνηγήσαμεν τὸν Νίκο.

— Ἐ; πῶς σου φάνηκε ἡ κυρία Λίνα; Τὴν ἠῤῥερες πῶς ἤλλαξε;

— Πάρα πολὺ, ἀπήντησεν ὁ Νίκος. Περιεργὸν πόσον ὁ γάμος μεταμορφώνει της γυναῖκες!

— Νομίζεις; Ἐγὼ στοιχηματίζω, εἶπον, ὅτι ἡ Λίνα δὲν ἄλλαξε διόλου. Ἐμείνεν ὅ,τι ἦτο. Τί ἐξήτει ὅταν ἦτο κόρη; Ἐνα γαμβρὸ καὶ γιαντὸ ἔπερνε τοὺς τρόπους, πού ἀρέσουν σήμερα εἰς τοὺς ἄνδρας γιὰ παντρεία. Ἐμεῖς σήμερα ζητοῦμε να πάρουμε γυναῖκες χειραφετημένες. Δὲν πέρνουμε, ὅπως ἄλλοτε, κορίτσια με ὑγιεῖς ἀρχὰς καὶ με ιδέας ἀνταξίας τοῦ προορισμοῦ καὶ τοῦ φύλου των... Θέλουμε γυναῖκες, σὰν κ' ἐκεῖνες, πού γνωρίσαμε προτοῦ να πανδρευθοῦμε... Λοιπὸν, ἡ δεσποινὶς Λίνα, πού ἤθελε νᾶβρῃ γαμβρὸ, μετεχειρίσθη ὄλα τὰ μέσα, πού ἔκρινεν ὡς τὰ πλέον ἀποτελεσματικὰ. Καὶ τὰ μέσα αὐτὰ ἦσαν πράγματι ἀποτελεσματικὰ, ἀφοῦ παρ' ὀλίγον να πιστῆς καὶ σύ, ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τοῦ γάμου. Φαντάζεσαι λοιπὸν πόσον εὐκόλα μποροῦσε να πιαστῇ κανένας κενόδοξος. Καὶ ὕστερα θά βλέπαμε ἂν ἔλεγε πῶς ἦτο εὐτυχὴς στὴ παντρεία του...

Ν. ΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΔΙΑ»

* ΣΤΗΝ ΕΛΙΑ ΑΠΟ ΚΑΤΩ *

Μεγάλῃ ἐλιά, τὸν ἴσκιό σου γιὰ ἄλγο ἀκόμα δός μου.
Ἄχ, θᾶροθῃ γλήγορα ἡ στιγμὴ
Πού θ' ἀναλάψω τὸ κορμί
Στὸν ἴσκιό τ' ἄλλου κόσμου.

Παρακαλῶ σε ἀνθρώπινη πάρε φωνὴ καὶ πὲς μου:
Σὰν πόσοι κάθησαν ἐδῶ,
Πού λυπημένα τραγουδῶ,
Καλοὶ προπάτορές μου;

Πὲς: Ὅταν κλείσω ἀξύπνητα τὸ κουρασμένο μάτι,
Ὅταν μ' ἐκείνους πάω μαζί,
Ἀπὸ τὸ εἶναι μου να ζῆ
Θ' ἀκολουθήσῃ κατὰ;

Ἄλλοιᾶ! με τὰ ξερόφυλλα πού κάθε τόσο ἀφίνεις
Καὶ πέφτουν χάμου ἀπ' τὸ κλαρί,
Μιὰν ἄφωνη καὶ θλιβερὴ
Ἀπόκρισι μοῦ δίνεις.

Ἀλήθεια νᾶναι; δλόκληρους τὸ χῶμα θά μᾶς φάη;
Ὁχι· κανένα ξωτικό
Τὸ νοῦ μου τώρα στὸ κακὸ
Να σύρῃ πολεμάει

Τοῦ κάκου ἀπὸ τὴν ἄπειρη πλῦσις ζωὴ της φύσης
Βγαίνει καὶ πάει στὰ σωθικὰ
Οὐράνιος ἦχος, πού γλυκὰ
Θά ζήσης, λέει, θά ζήσης

Τέτοια μαγεία, της μάνας μου, πού χρόνια εἶναι στὸν
Εἶχε ἡ φωνοῦλα μοναχὴ, [Ἄδη,
Ὅταν μιὰν ἄγια προσευχὴ
Μοῦ μάθαινε τὸ βράδυ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρως τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου· αἱ σχέσεις ἐπροχώρησαν ἀρκετά, πολὺ πέραν τῶν ἐπιτρεπομένων ὁρίων, ὅτε ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης καλεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Εὐγεν. Βολλούδη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπειγόντως. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ Ἑλένη δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρει μόνη, ἐντρέπετο τὸν ἄνδρα καὶ μίαν ἡμέραν μετέβη εἰς τὸν πατέρα της διὰ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὸν τὸ πταίσμά της καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν ἀφόρητον συζυγικὸν βίον.

✦

Ἐμειναν μερικὰ λεπτὰ ἄφωνοι καὶ οἱ δύο· ἔπειτα ἡ Ἑλένη ἐξηκολούθησε :

— Πατέρα μου, συγχώρησέ με, ἂν δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ εἰς τοὺς παλμούς της καρδιάς μου· συγχώρησέ με, ἂν δὲν ἐκρατήθην, δὲν πταίω μόνον ἐγώ, ὑπέφερα πολὺ... ἤμην ἡ δυστυχεστέρα σύζυγος.

— Ἐ, καλὰ, ἐγὼ σὲ συγχωρῶ μὲ ἓνα ὄρον, νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ Ἰβάν...

— Ἀλλ' ἀκριβῶς, πατέρα, ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ τὸ μάθῃ, πρέπει νὰ ξέρῃ ὅτι ἡ γυναῖκά του δὲν τοῦ εἶναι πιστή, τὸν ἀτίμασε, ὅτι ἡ γυναῖκά του δὲν θὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τὸ σπίτι του, διότι ἂν ὑπάρχῃ σπίτι, ποῦ δὲν ἔχω πειὸ τόπο, εἶναι τὸ μέγαρον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς.

Ὁ γέρον τραπεζίτης ἐκεραυνοβολήθη· δὲν ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ ποτὲ τέτοια λόγια ἀπὸ τὴν κόρην του καὶ ἔμεινε ἀναυδός· ἔπειτα ὑπετραύλισε :

— Τί; πῶ... πῶ... πῶς εἶπες;

— Εἶπα, πατέρα, ὅτι πρέπει ὁ Ἰβάν νὰ μάθῃ τὸ αἴσχος, τὸ ὄπτιον τοῦ ἔφερα, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴμπορῶ πειὰ νὰ τὸν ἴδω, οὔτε νὰ τοῦ δώσω τὴν καρδιά μου, γιατί νὰ μένω καὶ στὸ σπίτι του; ἄς χωρισθῶμεν· ἡ Ἑλένη θὰ εὔρῃ μίαν γωνίαν εἰς τὸ πατρικὸ της σπίτι διὰ νὰ ζήσῃ ἐν μετανοίᾳ...

— Ἑλένη, ἐτρέλλάθηκες; ἐβρυχήθη ὁ πατὴρ της ἐγειρόμενος.

Ἡ κόρη δὲν ἀπήνησεν· ἡ ἀγωνία, τὴν ὁποίαν συνήπτει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της, ἦτο φοβερά· κάτωχος λοιπὸν, ὡς λαμπὰς κηρίνη, ἴστατο πρὸ τοῦ ἐκμανέντος πατρὸς της χωρὶς νὰ ὀμιλῇ πλέον.

— Ἐτρέλλάθηκες, βέβαια, νὰ θέλῃς τὴν καταστροφὴν σου, ἐτρέλλάθηκες, ἀφοῦ θέλεις νὰ δημιουργήσῃς ἐν τοιοῦτον σκάνδαλον μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

— ὦ! τὴν ὠραίαν μας κοινωνίαν! τὴν κοινωνίαν, ποῦ σέβεται τὴν τιμὴν της Ἑλένης, διότι εἶναι γυναῖκα τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς καὶ κόρη τοῦ τραπεζίτου Δώρου! Ἄν ἤμην καμμία πτωχὴ κόρη καὶ ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ Ρώκοβιτς καὶ ὁ πατέρας τὰ χρήματα τοῦ ἰδιοῦ μου, τὸ πρῶγμα θὰ διέφερε πολὺ· τὰ στόματα τοῦ κόσμου θὰ ἠνοιγόντο τότε καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου δὲν θὰ εὔρισκεν ἔλεος καὶ ἐπιείκειαν. Ὅχι, δὲν μὲ μέλλει διὰ τὴν κοινωνίαν αὐτήν, ἡ ὁποία δὲν συγχωρεῖ τὸ πταίσμα μιᾶς πτωχῆς, ἐνῶ παραβλέπει τὸ ἔγκλημα τῆς πλουσίας. Τὸ σκάνδαλον της δὲν μὲ φοβίζει, τὸ σκάνδαλον τῆς συνειδήσεώς μου μὲ τρομάζει μόνον.

— Ἑλένη, ἄφες αὐτά, πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ μὴ ἐπιμένῃς, σὲ παρακαλῶ, σὲ διατάσσω· ἔμπορεῖς νὰ ζήσῃς μὲ τὸν Ἰβάν, ἐγὼ σὲ συγχωρῶ τὸ πταίσμά σου, ἀρκεῖ μόνον...

— Ὅχι, δὲν ἔμπορῶ νὰ παίξω κωμωδίαν· ὅλον τὸν χρόνον τοῦ συζυγικοῦ μου βίου ἤμην πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα μου καὶ δι' αὐτὸ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν βλέπω καὶ νὰ τὸν συγχωρῶ, δι' ὅσα μὲ ἔκαμνε τώρα ὁμως ποῦ ἔπαυσα νὰ τὸν ἀγαπῶ, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἄξιος τῆς ἀγάπης μου, τώρα δὲν εἴμπορῶ νὰ πατήσω ἄλλη μιά φορὰ εἰς τὸ σπίτι του. Τὰ καθήκοντα τῆς συζύγου εἶναι πολὺ ὑψηλὰ καὶ ὅταν μίαν γυναῖκα δὲν εἴμπορῇ νὰ τὰ ἐκτελέσῃ, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος καὶ νὰ μὴ προσποιῆται ὅτι τὰ ἐκτελεῖ. Ἐγώ, τὸ ὁμολογῶ, δὲν εἶμαι πλέον σύζυγος τοῦ Ἰβάν, τίποτε δὲν μὲ συνδέει μὲ αὐτόν· ἂν εἶχα τοῦλάχιστον τέκνον... καὶ ἔπεσεν ἐξηντημένη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρον.

— Εἰσαι μωρὰ, σοῦ λέγω πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου καὶ ζήσε· ὁ Ἰβάν δὲν μοῦ παρεπονέθη τὰς ἡμέρας αὐτὰς διόλου γιὰ σένα, πήγαινε καὶ ἄφες με ἤσυχον· αὔριον ἴσως θὰ καταλάβῃς πόσον μεγάλας τρέλλαις εἶπες σήμερον.

— Πατέρα, δὲν πηγαίνω πουθενά, ἐφέλισεν ἡ κόρη μὴ γωνιά εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα ὑπάρχει πιστεύω γιὰ μένα· θὰ μένω ἐδῶ καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἰβάν εἰπέ του μὲ εἰλικρίνεια, ὅτι δὲν ἔχει πειὰ γυναῖκα.

— Ἀπατάσαι ἂν νομίζῃς αὐτὸ τὸ σπίτι σου εἶναι ἄλλο, εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Ρώκοβιτς, ἐδῶ δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ σένα.

— Ἀλλοίμονον, ἐφώναξεν ἡ νέα ἐγειρομένη, μὲ διώκει λοιπὸν καὶ ὁ πατέρας μου;

— Δὲν σὲ διώκει ὁμως ὁ ἄνδρας σου.

— Καὶ δὲν θὰ τοῦ εἰπῆς λοιπὸν ὅτι σοῦ εἶπα;

— Ὅχι, καμμιά φορὰ! γιατί εἶναι τρέλλα.

— Ἐστῶ, φεύγω, ἀφοῦ μὲ διώκεις, φεύγω καὶ πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ εἰπῇ ἡ εἰλικρίνεια ἐνὸς ἀνδρός, θὰ τὸ φανερώσῃ ἡ εἰλικρίνεια μιᾶς κόρης.

Ἡ Ἑλένη τρέμουσα διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξοδον.

— Πηγαίνεις λοιπὸν νὰ προδοθῆς, πηγαίνεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, ἐφώναξε μὲ ὀργὴν ὁ Ἰακώβος· δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ ποτέ!... ὄχι, ὄχι...

Καὶ ἐξάγει ἐν πολύκροτον ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του...

Εἰς ὑπόκωφος κρότος ἠκούσθη καὶ ἡ Ἑλένη ἔπεσεν αἰμόφυρτος.

— Ἀλλοίμονον!... ἐπρόφθασε νὰ φωνάξῃ...

Η'. Μετὰ τὴν διάστασιν.

Εἰς τὸν κρότον τοῦ πυροβολισμοῦ ἔτρεξαν δύο ὑπηρέται τῆς οἰκίας καὶ ἐσήκωσαν τὴν αἰμόφυρτον Ἑλένην ἐκ τοῦ δαπέδου, ἀνίσθητον ἐκ τῆς πληγῆς καὶ τῆς συγκινήσεως.

Τὴν ἔφερον εἰς τὴν κλίνην, ὅπου μίαν θαλαμηπόλος ἤρχεισε νὰ τῆς ἀφαιρῇ τὰ ἐνδύματα καὶ νὰ προσφέρει εἰς τὴν λιπόθυμον τὰς πρώτας βοήθειας.

Ἡ σφαῖρα, ἡ ὁποία ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πατρικὸν ὄπλον, εἶχε περισσότερον ὄκτον ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτόν· εἶχε διατρυπήσει τὸ ἄνω μέρος τοῦ βραχίονος καὶ ἐξῆλθεν ἄπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ θραύσῃ τὸ ὄστον. Ἐν τούτοις ἡ πληγὴ, καίτοι ἀκίνδυνός, δὲν ἦτο ὁμως μικρὰ καὶ τὸ αἷμα ἀδιάκοπα ἐπιτάλαζεν ἀπ' αὐτῆς.

Ἐδέθη προχείρως ἡ πληγὴ τῆς νέας, ἡ ὁποία ἐξηλωμένη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μὲ ὠχρὰ χεῖλη καὶ ὠχρότερας παρειὰς ἐκεῖτο θῦμα τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς εὐσυνειδησίας της...

Ὅταν μετὰ τὰς πρώτας περιθάλψεις ἡ Ἑλένη ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔφερε τὸ κατὰκοπον βλέμμα της γύρω μὲ ἀπορίαν καὶ μὲ ἀνίσχυρον φωνὴν ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶμαι;

Ἐπειτα ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' εἰς ἰσχυρὸς πόνος τὴν ἐκράτησεν.

— Ἄχ! πό... πόσο πονῶ.

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς πληγῆς.

Κατόπιν ὄλαι αἱ σκηναί, αἱ ὁποῖαι εἶχον πρὸ στιγμῆς διαδραματισθῇ, ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην της μία πρὸς μίαν. Πόσον ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν μακροσμέναι! Ἐνεθυμήθη τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα της, ἐνεθυμήθη τὴν ὀργὴν του καὶ... τὴν σφαῖραν, τὴν ὁποίαν εἶχε δεχθῇ...

Ἐνεθυμήθη ὄλα αὐτά καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὁ πατὴρ της δὲν ἦτο πλησίον της, μίαν ἐρώτησις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της :

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας;

Ἡ στοργὴ τῆς κόρης δὲν ἠδύνατο νὰ σβεσθῇ εἰς τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ἐκρεύσει, καὶ παρ' ὅλην τὴν ἀθλίαν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξοργήσῃ ὄχι τὸ παράπτωμα τῆς κόρης, ἀλλ' ἡ εἰλικρίνεια...

Ποῦ ἦτο ὁμως ὁ πατὴρ της;

Ἐκεῖνος εὐθύς ὡς ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς κόρης του καὶ τὴν εἶδε ἐξαπλουμένην ἀνίσθητον, ἔχασε καὶ αὐτὸς τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρον λιπόθυμος.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξῆτει ν' ἀποφύγῃ, τὸ προῦκάλεισε· μέγα σκάνδαλον πλέον θὰ ἐγείρετο περὶ τὸ ὄνομά του· ἡ καταστροφὴ του πλέον ἦτο βεβαία.

Ἐν τούτοις ἡ λιποθυμία τοῦ ἀνδρός, ἂν καὶ προῆλθεν ἀπὸ ἰσχυρὰν νευρικήν ταραχήν, ὑπῆρξεν ὀλιγόστιγμος καὶ προτοῦ ἀκόμη προλάβουν νὰ σκεφθοῦν δι' αὐτόν, ἐσηκώθη καὶ φέρων τὴν παγωμένην παλάμην του εἰς τὸ μέτωπόν του, ἠδυνήθη ν' ἀναμετρήσῃ τὸ βάραθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρημνίζετο...

Ἀπέκρυψε μὲ ἐπιμέλειαν τὸ θερμὸν ἀκόμη ὄπλον του καὶ ὁ ἴδιος ἐσύρθη μέχρι τοῦ γραφείου του. Ἐκεῖ ἐκάλεσεν ἓνα ὑπηρέτην.

— Τί τρέχει; πῶς εἶναι ἡ κυρία Ρώκοβιτς;

— Τῆς ἔδεσαν τὸ χέρι καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ τρέχῃ.

— Ὡστε;

— Ὡστε ἄς μὴν ἀνησυχῇ ὁ κύριος.

— Κύτταξε καλὰ αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ εἰπῶ. Ἀπὸ ὅσα ἠκουσες καὶ εἶδες ἐδῶ μέσα, θέλω νὰ μὴν εἰπῆς τίποτε. Μ' ἀκούς; εἶδεμὴ χάρηκες!

— Ὅλα τὰ ἐξέχασα, κύριε, ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν.

— Θέλω ἀκόμη νὰ πῆς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους συντρόφους, σ' ὄλους, τέλος, ποῦ εἶναι ἐδῶ μέσα, νὰ κάμουν τὸ ἴδιον πρῶγμα...

— Θὰ τὸ κάμω, κύριε.

— Ἄν ἴδῶ ὅτι ἐγινεν ὁ λόγος μου, ἓνα καλὸ δῶρον σὰς περιμένει.

Τόσα μόνον εἶπε καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὅτι δὲν θέλει πλέον νὰ τὸν βλέπῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ὑπεκλίθη καὶ ὁ Ἰακώβος ἐφόρεσε τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐπῆγε διὰ ν' ἀνταμώσῃ τὸν Ρώκοβιτς.

Καθ' ὁδὸν δὲ ἐσκέπτετο : — Πρέπει νὰ τοῦ πῶ κάποιον νέο ψεῦμα· ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἐτοιμάσω μερικὰ πράγματα.

Μὲ τὰ συναλλάγματα θὰ ἔκλειε τὸ στόμα τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ γαμβροῦ του.

Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ κατώρθωσε, διότι μετ' ὀλίγον μίαν ἄμαξα καὶ δύο θαλαμηπόλοι ὠδήγησαν τὴν Ἑλένην εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰβάν, ὅπου αὐτὴ ἀπεμονώθη.

(ἀκολουθεῖ)

Ἀρτάκη, Νικ. Βαγιαν. Ἐνεγράφητε δι' Ἰωάν. Καπκάνη, τίμ. ἐλήφθη, φύλλα στέλλονται — Ἀδά-Παζάρ, Α. Ματραπαζ. Εὐχαριστοῦμεν δι' αἰσθήματα καὶ ἐνεργείας σας. — Ἀκ-Σεχίρ Α. Καλπ. 4 νέους ἐν γράφ., εὐχαρ. θερμῶς. — Ἀδριανούπολι, Ε. Δελήκελη. Ἀποταθῆτε εἰς τὸν ἀντιπροσώπων μας Ἀριστ. Βουλκίδην, θὰ λάβητε παρ' αὐτοῦ. — Αὐτόθι, Ἀριστ. Βουλκίδην. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ἀνωτέρω ἐγγράφην καὶ κ. Γεώρ. Σταμίλην, εἰς γυμνάσιον, ἀμφοτέρω ἐπλήρωσαν. — Ἀτάτσειαν, Γρ. Καραγ. Ἐνεγράψ. 3 νέους, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. — Ἀδραμύτιν, Κ. Τριανταφυλ. Εὐχαρ. θερμῶς, 9 νέους ἐνεγράψ. φύλλα σὰς στέλλομεν.

Βεβέκι, Ρ. βέρετ. Σχολήν, Ὁθ. Ἀνδρεάδην. Ἐνεγράψ. 9 νέους, εὐχαρ. — Βιζύην, Εὐάγ. Δουλούδαν. Εὐχαρ. θερμῶς, ἐνεγράψ. 5 διὰ τὸ ἡμερολ. — Αὐτόθι, Πολ. Ε. Μιχαήλ. 3 νέας ἐγγρ. κατεχωρ., εὐχαριστ. — Βοινάρο-Χισάρ, Β. Μυλωνόπουλ. Ἐνεγράψ. ἕτερον, εὐχαρ., ἀναμένομεν. — Βηρυττόν, Πολ. Κωνσταντινίδην, 10 νέους ἐνεγράψαμεν, εὐχαριστ. θερμῶς.

Γκουμουλτζιαν, Χ. Μουτάφ. Ενεγράψαμεν διὰ 3 ἐντίτυπα ἡμ. ρολογίου, εὐχαριστοῦμεν. — Γκιονέν, Ἰωάν. Δημητριάδην, ἰατρόν Ἡ εὐγενής σας ἐπιστολή καὶ αἱ φιλόφρονες κρίσεις σας μᾶς ὑπεχρέωσαν. 11 νέους ἐνεγράψαμεν, φύλλα στέλλομεν διὰ τοῦ φίλτ. συνεργ. Α. Ρηγοπούλου ἐλάβομεν γρ 134, τίμ. φύλλον καὶ ἡμερολογίων. — Γιαλόβατς, Μεξερτασ. καὶ Κιπρ. Εὐχαριστοῦμεν δι' αἰσθημάτα σας ἐνεγράψαμεν καὶ διὰ τὸ ἡμερολόγιον.

Δαρδανέλλια, Α. Νικολ. 4 νέας ἐγγρ. κατεχωρήσαμεν εὐχαρ. θερμῶς, δι' αἰσθῆμ. καὶ εὐκολίας, λίρα ἀγγλ. — Ἐλήφθησαν, ἐνεγράψ. 25 σὺμ ἡμερολογίου. — Δεδε-Ἀγός, Μ. Βυτ. Ἐνεγράψ. διὰ γραμματιστήμιον. — Δράμαν, Α. Βλαδ. Τεύχη πρὸς συμπλήρωσιν στέλλονται εἰς ἀδ. Ἀξυρασοῦ. — Διδυμάτειχον Π. Σ. Γλαχόπ. Διεύθυνσις διωρθώθη, φύλλα στέλλονται.

Ἐοκῆ-Σεχίρ, Γ. Κοτζελίδ. Εὐχαρ. δι' ἐνεργείας, 4 νέους ἐνεγράψαμεν.

Ζινδὶ-δερε, Στ. Μαρ. Οἱ στίχοι σας καλοὶ, ἀλλὰ θὰ περιμένετε ἰσως ἕως οὐ ἀξιήσωμεν τὰς σελίδας μὲς, φροντίσατε λιγάκι νὰ γίνῃ αὐτὸ ταχύτερον. — Αὐτόθι, Δημ. Δερβ. 4 σειραὶ ἐπὶ πλέον στέλλονται, θὰ σιαλῶσι καὶ 10 ἕτεροι μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὀνομ. τῶν ἐγγραφέντων, τὸ περιπλέον φύλλον ἀνήκει εἰς τὸν κ. Εὐδόκιμ. Μουράτογλου, ἐντὶ αὐτῶν ἐγγραφέντων, ἀναμένομεν ταχείας εἰσπράξεις, εὐχαριστοῦμεν.

Ἡράκλειαν, Ἰκονίου, Ι. Μαυρομ. τίμημα ἐλήφθη, σειρά στέλλεται, εὐχ.

Θάσιον, Χαρ. Στιμ. Φοίτουμεν, τῆ ἀληθείᾳ, μὲ τὴν ἀκαταστασίαν ταχυδρ. Θάσου· φύλλα στέλλονται ἡμέραν ἐκδόσεως, ἀδυνατοῦμεν ἀποστολὴν 4ου, ὅπερ δις ἤδη ἐστὲίλαμεν, 2 νέους κατεχωρήσαμεν.

Ἰνιπάλιν, Γυάγγ. Ἀλεξιάδην. Φύλλ. στέλλομεν, ἐνεγράψατε, τίμημα στείλατε εἰς γραμματιστήμιον — Ἰκόνιον, Γ. Ζιούρ, τίμημα ἐγγρ. ἐλήφθη, φύλλα στέλλονται, ἰπισκεπτήρια παρηγγέλησαν, ἀξία τῶν γρ. 20, δυνάμεθα νὰ σὰς προμηθεύωμεν, 2 νέους ἐγγρ. ἐλάβομεν ὑπ' ὄψει, εὐχαριστοῦμεν.

Καστορίαν, Χ. Καρ., ἐπισκεπτήρια εἶομα, ποῦ νὰ παραδοῦσιν; — Αὐτόθι, Ν. Καπ. Παραπονεῖσθε διὰ τὴν ἐξοικονομῶμεν τὴν δημοσ. τῶν φωτογραφικῶν· πρῶτοι ἡμεῖς παραπονοῦμεθα κατὰ τῆς μικρότητος τοῦ χώρου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐνεργήσῃτε καὶ σεῖς εἰς τὸν διπλασιασμὸν τῶν σελίδων μας. — Κύν, Δδα Μαρ. Κεντ. Ἐλήφθη τίμημα 4 ἐγγραφῶν, ἀπόδ. ζητήσατε παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ι. Μ. ἰατροῦ, εὐχαριστ. θερμ., φύλλα πέμπομεν. — Αὐτόθι, Ἀδ. Δ. Δ. Εὐχαρ. διὰ συγγ., θὰ φροντίσωμεν, ἵνα μᾶς ἐπιτρέψῃτε νὰ μὴ ἀποκαλύψωμεν τὸ ψευδ. τοῦ συνεργάτη μὲς κατ' ἐπιθυμίαν του, ἐν τούτοις προσεφέραμεν αὐτῷ τὰ συγχαρητήριά σας. — Κασταμονήν, Α. Παπ. σειρά στέλλεται, τίμημα ἐλήφθη, εὐχ. — Αὐτόθι, Ε. Ἰστίκογλου, δελτίον 3 ἐγγραφ. ἐλήφθη, ὁμοίως : αἱ τίμημα 4, εὐχαριστ. θερμῶς, ἱκόνες καὶ πληροφωρίαι δημοσιευθήσονται. — Κεσσάνην, Ι. Βουλκίδην, τίμημα 12 ἐγγρ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, Ἀπόστ. Βασιλ. ἐνεγράψ. 2 νέας ἐγγρ., ὧν στέλλομεν σειράς μέσον κ. Γ. Βουλκίδην. — Αὐτόθι, Κυρ. Φραγ. ἐνεγράψατε, φύλλ. πέμπομεν, τίμημα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου μας κ. Γ. Βουλ-

κίδου. — Κοζλοῦ, Γεώργ. Δημητ. ἐνεγράψ. τίμημα ἐλήφθη, φύλλα λαμβάνετε διὰ τοῦ αὐτοῦ Κ. Σαράφογλου. — Αὐτόθι, Ἀντωνιάδ. ἐνεγράψ., φύλλα στέλλομεν διὰ Σαράφογλου, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. — Καλλιόλιν, Μ. Κολομβ. ἀποστείλατε. — Κυδιωνίας, Κ. Ε. Χιωτ. Ἐνεγράψ., ἀπόδ. στέλλ., ἀναμένομεν. — Κρούσοβον, Ἀδελ. Τζούρκα. Αἰτηθέντα στέλλονται, ὁμοίως καὶ 4 σειραὶ, εὐχαρ., τίμημα διὰ ταχ. ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς — Καβάλλαν, Σ. Διαμαντ. Ἐπιταγῆ Τραπ. Ἀθηνῶν γρ 163,25 ἐλήφθη, εὐχαρ. — Κεσσάνην, Μ. Χ. Π. Ἰωάν. τίμ. ἐγγρ. Εὐτυχίας Π. Νεοφύτ. ἐλήφθη. — Καλλιόλιν, Γρηγόρογλου. Διὰ τοῦ φίλου κ. Γ. Χρηστίδου ἐλήφθησαν γρ. 210· εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Λάμψακον, Ἀλέξανδρ. Α. Καφετζῆ, ἐνεγράψ., τίμημα ἐλήφθη.

Μουδανία, Μ. Σεβ. Ἐλάβομεν τὸ περὶ διδασκάλων ἔργον σας, μάθετε ὅτι εἰς τὰ χειρόγραφα μας ἔχομεν συγκεντρώσει τόσην πολλὴν ὕλην, σχετικὴν μὲ τὸ ζήτημα τῶν διδ., ὥστε τὸ «Ἀπ' Ὅλα» πρέπει ν' ἀφιερῶσιν ὅλα τὰ φύλλα τῆς ἐξαμηνίας του δι' αὐτήν. Ἐρωτῶμεν καὶ σὰς τί νὰ κάμομεν; — Αὐτόθι, Κορ. Βιγγ. κατεχωρήθη καὶ ὁ 83ος, καὶ ἐσημειώθη ἡ κατὰ 10 φύλλα αὔξησης τοῦ λοιποῦ θὰ στέλλονται 93 φύλλα, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, ἀναμένομεν ταχείαν ἀποστολὴν εἰσπράξεων. — Μιτυλήνην, Κουγιουμ., 8ον στέλλεται νέα ἐγγραφή κατεχωρήθη, εὐχαρ. — Μέγα Ζαλούφιον, Ι. Δ. Σπυρόπουλ., φύλλα χάριν ἀσφ. στέλλονται μέσον Μ. Ταμβακοπούλου Παυλίκοι ὁμοίως καὶ συμπληρωματικά, εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας, ἀναμένομεν — Μοναστήριον, Γ. Τσώγον. Συμμορφούμεθα, στέλλονται. — Μπούκ, Ι. Τεκτον, διὰ 3 νέους ἐνεγράψ., φύλλα στέλλονται ὑμῖν, ἐν τούτοις γραμ. δὲν ἐλάβομεν. — Μιτυλήνην, Θεόδ. Κυριακίδ. τὸ γράμμα σας μᾶς συνεκίνησεν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' αἰσθημάτα, σειράς πέμπομεν, τίμημα διὰ ταχ. γραμματιστήμιον ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς — Αὐτόθι, Θεοφ. Ἀλεξ. Σὰς εὐχαρ. πολὺ δι' αἰσθημάτα καὶ ἐνεργείας, 5 νέους ἐνεγράψαμεν. — Αὐτόθι Κ. Κουγιουμτζ., ἐνεγράψαμεν 14 νέους δι' ἐπιθ. καὶ ἡμέρ. εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὰ φύλλα στέλλονται.

Ξάνθην, Βατ. Γούν. Μάλιστα δι' ὁ παρακαλοῦμεν, ὅπως συντόμως ἔχομεν ἀκριβῆ καὶ πλήρη κινάτ.

Οὐσάκ., Γρ. Δημητρ., ἀντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

Παντείχιον, Μιχ. Σαράφ. Ἐνεγράψατε, τίμημα ἐπιθ. καὶ ἡμερολ. ἐλήφθη, ἐστάλ. — Πέραν, Δδα Βιολέττα, Χ. Ὁ χώρος ὁ στενὸς τῆς ἐπιθεωρήσεως ἦτο ἡ αἰτία, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι σεῖς ἢ τραυμα-

τισθεῖσα» θὰ συντελέσητε εἰς τὴν αὔξησην τῶν σελίδων τῆς· τότε δὲν θὰ παραπονεῖσθε. — Αὐτόθι, Ἀγ. Φοιβ., ἐλήφθη., δημοσιευθ. ἐν καιρῷ, εὐχαριστ. θερμῶς δι' αἰσθημάτα καὶ ἐνεργείας. — Αὐτόθι, Σοφ. Ἀντ. Ἐλήφθη, καλόν, ἀλλὰ τὸ θέμι ἐχει ἐξαντληθῆ διὰ τοὺς Κηπολίτας πρὸ πολλοῦ. — Αὐτόθι, Π. Παλαιολόγου. Εὐρίσκονται ὡς πάντοτε. — Πράβιον, Ἡφ. Μούκ. Ἐνεγράψατε, τίμ. ἐλήφθη, σειράν λαμβάνεται παρὰ Δεκίδου. — Πλωμάριον, Τ. Μαυραγάν, 540 γρ. ἐλήφθησαν, εὐχαριστ. θερμῶς, φύλλα στέλλονται, αὔξησης κατὰ 11 ἐγγραφῶν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, χαιρετήσατε παρακαλῶ πάντας τοὺς ἰδιαιτέρως ἡμᾶς χαιρετῶντας. — Προῦσα, Ι. Κουλουτ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας, 6 νέους ἐνεγράψ. — Πράβιον, Ι. Τεπέρογλ. Τὰ συγχαρητήρια μεγάλως θαρρύνουν ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃν ἀνελάβομεν. γρ. 64,75 ἐλάβομεν, εὐχαρ. θερμῶς.

Ρίζαιο, Π. Καραφ., ἀμφ. ἐπιστ. ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, 2 νέους ἐνεγράψ., εὐχαριστοῦμεν.

Σαράντα-Ἐκκλησίας, Μ. Παπαδ. Ἐνεγράψ. φύλλα στέλλ., εὐχαρ., φύλλα κ. Μελανίωνος ἐδόθησαν ἐνταῦθα ἀντιπροσώπῳ του. — Σαρακίνα, Δημ. Θ. Γριτζιλόπουλ. Ἐνεγράψατε, τίμ. ἐλήφθη, εὐχαριστ. δι' αἰσθημάτα — Σαράντα-Ἐκκλ., Μ. Παπ. τίμ. 10 ἐγγρ. ἐλήφθη, εὐχαρ. Αὐτόθι, Ἀδ. Σύμα. φύλλα αἰτηθ. στέλλονται ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐρώτησίν σας σὰς ἀπαντῶμεν : ὅπως θελήσῃ ὁ ἐγγραφόμενος.

Τραπεζοῦντα, Ἡρ. Χαράλαμ. Πέμπομεν 20 σειράς διὰ 20 νέους ἐγγρ., ὁμοίως συμπληρωμ. φύλλα καὶ ἀνά 15 τοῦ 10ου καὶ 11ου φύλλ., σύμφωνοι, ταχυδρομ. ἐγράψαμεν. Μέντο. λείπει ἐντεῦθεν.

Φέρας, Μαργαρ. Ζήσου ἡμ. 2 ἐγγρ. ἐλήφθη, εὐχαριστ. — Φερτέκιοϊ, Σ. Ἀνιστ. εἰς ὃν καὶ πληροφωρία ἐλήφθησαν, φύλλα αἰτηθέντα στέλλομεν, εὐελπιστοῦμεν ταχείας εἰσπράξεις — Φέρετζικ., Μαργ. Ζήσου, 6 ἐγγρ. ἡμερολογίου κατεχωρήσαμεν, ὁμοίως καὶ 2 τῆς ἐπιθεωρήσεως, φύλλα αἰτηθ. στέλλονται — Φιλιάτας, Δ. Φάντσην. Ἐνεγράψατε, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν — Αὐτόθι, Ἀθ. Ἀγγελίδην, Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας, δελτίον μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμ. ἐλήφθη.

Χιρκά-κιοϊ, Γ. Καψ. Ἐνεγράψ., ἐλήφθη, στέλλ. — Χηλήν, Α. Ἀδ. Ἐάν κατ' αὐτὰς δὲν εὐρητε πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης, παρακ. συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ κ. Σαρροπούλου, στείλατε εἰσπράξεις διὰ ταχυδρομ. ἐπιταγῆς ἔξοδα εἰς βάρος μας. — Χιλή, Μ. Σαρρ. 200 γρ. ἐλάβομεν, εὐχαριστ. — Χαρτούμ, Στ. Ἰωάν. Διεύθ. διωρθ., φύλλ. στέλλομεν.

Τὴν 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ θὰ κυκλοφορήσῃ
ΤΟ
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΑΠ' ΟΛΑ
τοῦ 1911

Θὰ εἶναι τὸ καλλίτερον πρωτοχρονιάτικον δῶρον,
θὰ σκορπίσῃ τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα,
μὲ τὴν πνευματώδη ὕλην του,
μὲ τὰς ὡραίας εἰκόνας του.

ΦΙΛΟΚΑΛΕΣΤΑΤΟΝ — ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΝ — ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΝ
Σελίδες 128 — Εἰκόνες 105.

ΤΙΜΗΜΑ 5 ΓΡΟΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐγγεγραμμένους ἢ ἐγγραφομένους εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν
θὰ δοθῇ πρὸς 3 μόνον γρόσια.

Αἱ εἰκόνες ἐσχεδιάσθησαν ἀπὸ τὸν γνωστότατον γελοιογράφον
κ. Ἀλέξ. Ρηγόπουλον.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἐγγραφέντων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον.

Θὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ τὸ ἀγοράσῃ ;

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀνταποκριτάς μας, ὅπως τὸ ταχύτερον
ἀποστείλωσι τὸν κατάλογον τῶν ἐγγραφῶν των καθαρογεγραμμέ-
νον διὰ νὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου τὰ δείγματα τῶν ξύλων τῆς Βραζιλίας προὐκάλεσαν τὸν γενικὸν θαυμασμόν, γενικῶς δὲ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ὅτι οὐδεμία χώρα δύναται νὰ συναγωνισθῇ πρὸς τὴν Βραζιλίαν. Ἡ πολιτεία τοῦ Παρανὰ ἔχει τὰ περισσότερα προιονιστήρια, ἀριθμοῦσα ἐν συνόλῳ αὐτῇ μόνη 108 τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι πολιτεῖαι ἔχουσι πρὸς ἐξαγωγήν μεγάλας ποσότητας ξυλείας, τὸ ἐμπόριον δὲ τοῦτο ἐν γένει κέκληται νὰ προσλάβῃ σημαντικὴν ἐν Βραζιλίᾳ ἀνάπτυξιν.

Ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ Ρίο Γρανάντε τοῦ νότου μεγίστην ἀνάπτυξιν καὶ ἐπίδοσιν ἔσχον ἡ βυρσοδεψικὴ, ἡ ὑποδηματοποιία, ἡ παρασκευὴ παστῶν κρεάτων, βουτύρου, τυροῦ, στέατος τῶν βιοτεχνῶν δὲ τούτων τὰ μέσα καὶ τὰ ἀναγκαῖα ὕλικά παρέχει ἀφθόνη ἡ κτηνοτροφία ἐν Βραζιλίᾳ, ἣτις προσέλαβε γιγαντιαίας διαστάσεις. Πρὸς τοῦτοις σημειώτεον ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ τάξει καταλέγονται καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις καὶ χρησιμοποίησις τοῦ ἐκτάκτως ἀφθόνου μεταλλικοῦ πλούτου τῆς Βραζιλίας. Ὑπάρχουν 165 χυτήρια, τὰ ὅποια καθαρῶς καὶ ἐπεργάζονται τὰ διάφορα μεταλλεύματα, τὰ ἐξαγόμενα ἐκ τῶν μεταλλείων τῆς Βραζιλίας. Ἡ ὁμοσπονδιακὴ ἐπαρχία καὶ ἡ Πολιτεία τῆς Μίνας Τσεράς ἔχουσι τὰ κυριώτερα μεταλλεῖα, ἀπασχολοῦν δὲ μέγαν ἀριθμὸν ἐργατῶν.

Καὶ πολλὰ ἄλλα βιοτεχνία, ὅλα ἢ μυλοθρικὴ, ἢ παρασκευὴ χημικῶν προϊόντων, ἀποτελοῦν τὴν δόξαν τῆς Βραζιλίας, ἣτις, γνωρίζουσα τὰς ἀναριθμήτους πλουτολογικὰς αὐτῆς πηγὰς, ἐπιθυμεῖ νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν μεγάλων παραγωγικῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Ἐξεδόθη μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην καὶ ὡραιότητα εἰκόνας τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου. Περιέχει καλλιτεχνικὰς μελέτας τῶν κ. κ. Δὲ Βιάζη, Χατζοπούλου, Σπανδοῦνη, Παπαντωνίου, ἐντυπώσεις τῶν κ. κ. Μελά, Καλογεροπούλου, ποιήματα, θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν κλπ.

ΚΟΣΜΟΣ. — Ἐχομεν ὑπ' ὄψει τὸ τεῦχος τῆς 1 Νοεμβρίου τοῦ καλοῦ τούτου τῆς Σμύρνης περιοδικῆς, περιέχον ποικίλην ὕλην καὶ πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας.

ΦΙΛΙΑ. — Μηνιαῖον περιοδικὸν ἐν Μεγίστῃ, ἐκδιδόμενον ὑπὸ Π. Πετρίδου. Τὸ τελευταῖον του φύλλον περιέχει πολλὴν καὶ λίαν ἀξιανάγνωστον ὕλην, ποιήματα, πραγματείας καὶ ἄλλα. Συνδρομὴ ἔτησίᾳ ἐν Καστελλορίζῳ φρ. χρ. 8, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 10.

Η ΜΑΡΗ ΧΑΝΟΥΜ, τὸ πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Α. Φ. Ἀσημακοπούλου, καταρτισθὲν εἰς πολυτελεῖ τόμον μὲ ὑπερχιλίας σελίδας, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ τὰ καπνοπωλεῖα ἀντὶ 15 γροσίων. Διὰ χονδρικὴν πώλησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸν κ. Πετρόπουλον, ἐφημερίδα «Ταχυδρόμον».

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἀγγέλλεται ἡ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου ἐπανάληψις τῆς ἐκδόσεως τῶν «Χρονικῶν» ὑπὸ μορφῆν ἑβδομαδιαίας πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς ἐφημερίδος, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Α. Γεωργιάδου καὶ Κ. Μπέλλα.

ΕΛΛΗΝ. ΕΝΩΣΙΣ ΕΜΠΟΡΟ-ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ. — Ἐξεδόθη ἡ β' ἐπετηρὶς τοῦ καλοῦ τούτου συλλόγου, ἐξ ἧς δείκνυται ἡ ἀνθηρὰ κατάστασις καὶ ἡ εὐδόκιμος αὐτοῦ ἐργασία.

Ἡ Δις Μαρίκα Κοτοπούλη.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ θίασος τῆς Δοῦς Μαρίκας Κοτοπούλη, κάλλιστα κατηρτισμένος, ἐφθάσεν ἐνταῦθα καὶ δίδει παραστάσεις εἰς τὸ «Βαριετέ».

Ἡ πρώτη παράστασις — μὲ τὴν «Μωρὰν Παρθένον» τοῦ Μπατάιγ ἐσημείωσε καὶ τὴν πρώτην ἐπιτυσίαν. Ἡ Δις Κοτοπούλη ὡς Φανὴ Ἀρμορὺ ὑπῆρξεν ὑπέροχος, ἀμίμητος δὲ ἡ κ. Λοῦη ὡς Ἀρτεμις. Ὁ κ. Μυράτ ὡς Μαρσέλ ἔπαιξε φυσικώτατα καὶ τὰ λοιπὰ δὲ πρόσωπα δὲν ὑπέληφθησαν.

Ὁ διάκοσμος καὶ αἱ ἀμφιέσεις ὑπῆρξαν πλουσιώτατα.

Ἐξάπαντος ὁ θίασος αὐτὸς θ' ἀριθμῆσιν πολλὰς ἐπιτυχίας μὲ τὸ καλλιτεχνικὸν προσωπικὸν καὶ τὸ ποικίλον δραματολόγιόν του.

Πολὺν κόσμον συγκεντρώνουσιν οἱ Ἀνατολικοὶ Κινηματογράφοι τοῦ Πέραν ἕνεκα τῆς ποικιλίας καὶ τῆς νοπότητος τῶν θεαμάτων των. Εἶναι μία ζωντανὴ ἐφημερὶς, ἀφοῦ ὅλα τὰ νεώτατα γεγονότα τῆς Εὐρώπης ἀναπαρίστανται ἐκεῖ. Ἐχει δὲ καὶ ὡραίας κομικὰς σκηνὰς, αἱ ὅποια προξενοῦν ἀκράτητον γέλωτα.

PASSA TEMPO

Διὰ τὸ φθινόπωρόν του.

Εἶναι, λές, φθινόπωρο· φίλε, λές μεγάλο ψέμμα, κ' ἄς τὸ λές μὲ τέτοιον τρόπο φρικωδῶς ἐπίμονο. Ὅποιος ἔρριξε προχθὲς στὸ «φθινόπωρό» σου βλέμμα, ἐννοιῶσε νὰ τὸν πλακῶνῃ τ' ἄγριο μεσοχείμωνο!

Ὁ Ντεληχερίστος τοῦ «Περίδρομου».

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Ποιὸς δὲ φοβᾶται ἀπ' τὴ χολέρα ;
— Ὅποιος εἶναι χολέρα.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

Από τους Έξορίστους της Όξειας ούτε φωνή ούτε ακρόασις Έχασαν οι ταλαίπωροι τας αίσθησεις των και διή την ισχυροτέραν... την δσφρηαν, τόσον από την δυσφιδαν των πτωμάτων, όσον και διότι ή Γαλλική Έταιρεία, ήτις ανέλαβε να τους εξοντώση, δέν άφησε ούτε ρουθοούν!

Άνηλεώς προς αυτούς εφέρθησαν οι Γάλλοι! Τους έτάϊσαν με κυνικόν κρέας και έφαγαν όλα τὰ διά τους σκύλλους Κυβερνητικά ταϊνζα, ως άληθεϊς ταϊνδξήδες. Τους πήραν τὸ δέρμα, τὸ πάχος και τὰ κόκκαλα, και εις τὸ τέλος τους εφούρνιασαν εις ιδιαίτερον φούρνον. Τιοιυτοτρόπως ή Όξειά, κατόπιν τοῦ Γαλλικοῦ τούτου φουρνίσματος, δέν θά ήμπορῆ νὰ μᾶς ξεφουρνίξῃ κάθε λίγο σκύλλους, και ίσως μαζι μ' αυτούς και καμμίαν... χολέραν καλπάζουσαν!

Και επειδή ο λόγος περι χολέρας, ακούσατε τί έγεινε την περασμένην Δευτέρα εις την συνοικίαν Άράπ-Δξαμή:

Κάποιος Τούρκος βαρκάρης προσεβλήθη υπό χολέρας εν τῷ δωματίῳ του. Ήλθον οι Ύγειονομικοί, Άστυνομικοί και Δημορχιακοί υπάλληλοι, Τουλουμεπατζήδες, τὸν έβαλαν μέσα εις ένα σιδηροῦν τεζκερέν, και χάριν προφυλακτικῶν μέτρων απέμάκρυναν τὸς πλησιάζοντας περιέρχοντες.

Παραδόξως όμως, ούτε καν ήμπόδισαν μερικά παιδιά, τὰ όποια ειχον πλησιάσει τὸ φορεῖον τοῦ χολεροβλήτου, ήνοιξαν τὸ σιδηροῦν επικάλυμμα και έβρασαν εντός την κεφαλήν των. Δέν έννοῶ τί ειδους μέτρα λαμβάνει ή αρχή, άφού άφίνει τὰ παιδιά νὰ πλησιάζουν τὸν νεκρὸν και εις απόστασιον ήμισσοῦς μόνον μέτρον! Τὰ ήμίμετρα όμως ταῦτα εἶναι ενεργητικά διά τὸν παιδικὸν κόσμον. Οὔτω ο κ. Άνδρεάδης θά εἶναι τοῦ λοιποῦ εντός παντός χολερικοῦ κινδύνου!

Ηνοίξε και ή Βουλή μας! Ποιὸς ξεύρει δὲ πάλιν τί εκπλήξεις μᾶς επιφυλάσσει!... Κατὰ την τελευταίαν βουλευτικὴν περιόδον ειχομεν τὸ ζήτημα τῶν Έκκλησιῶν, με όλα τὰ επακόλουθά του έφέτος, καθὼς φαίνεται, θά έχομεν τὸ ζήτημα τῶν Σχολείων, όποτε κυριολεκτικῶς θά λυσισιάξουν μερικοί. Ίσως δὲ έχομεν και κανέν γενικὸν κλεισίμον όλων τῶν έλληνοφώνων εν Τουρκία έφημεριδίων. Ποιὸς ξέρει... Οὔτως ή άλλως, ή έφετεινὴ Βουλή θά ήναι πλήρης σφοδρῶν συζητήσεων και πατιοντιῶν!

Και όμως, όλ' αυτά εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γείνουν, εάν εκλεγῆ πρόεδρος τῆς Βουλῆς ο κ Μπούσιος, όστις θά έχῃ τὸν λόγον πάντοτε, μὴ επιτρέπων εις κανένα βουλευτὴν νὰ διμλήσῃ. Τιοιυτοτρόπως δέν θά συζητηθῆ και επομένως δέν θά ψηφισθῆ κανέν νομοσχέδιον.

Κατὰ τὸ λέγειν τῆς εν τῇ Βουλῇ Έλληνικῆς ομάδος, ο κ. Καρολίδης, ως πρόεδρος τῆς Γερουσίας, εἶναι πολὺ κατάλληλος... δέν έχει... λόγον.

N. ΒΛΥΣΣΙΔΗΣ

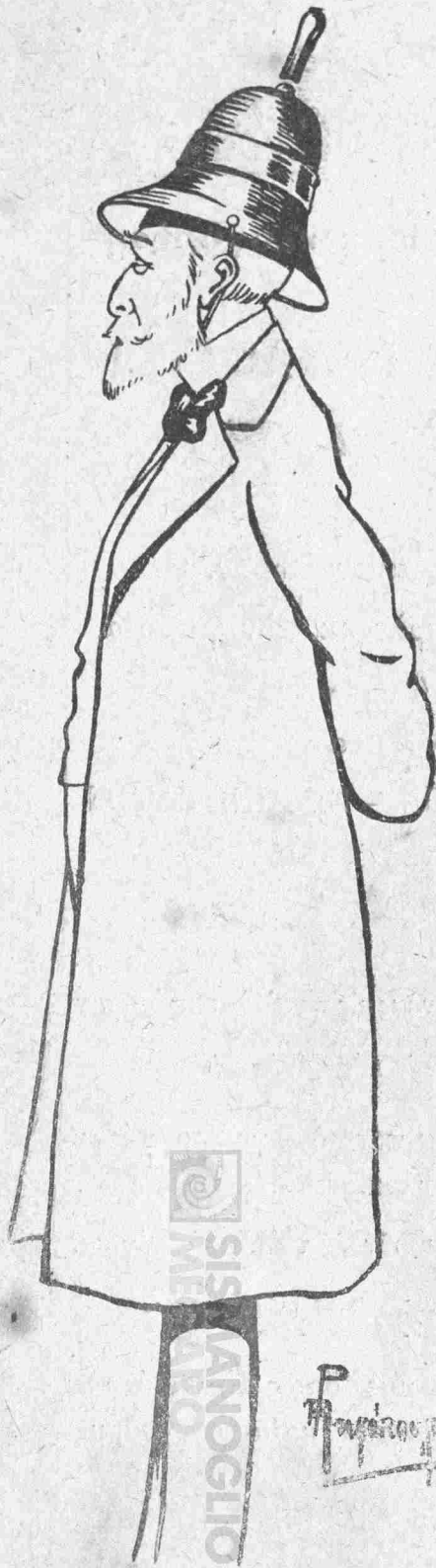
Εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Βουλῆς ὁ βουλευτὴς ὁ Φαβουλῆς.

Ίτε παῖδες Ὁσμανλίδων στή Βουλή κι' έφέτος πάλι με σοφώτερο κεφάλι και ν' ανοίγετε τὸ στόμα στή μεγάλη τούτη χάβρα μο. αχὰ για τὴν παλάβρα.

Έμπρός πάλι στή Βουλή μας νὰ βροντοφωνοῦν βουλευτῶν ρουχαλιτὰ φρικτὰ και νὰ λύετε τῆς χώρας τοὺς Γορδιούς τοὺς δεσμούςς μόνον με τοὺς ρεμβασμούςς.

Έμπρός και πάλι σφριγηλοί, με καινουργῆ προγράμματα, προσέλθετε μέσ' στή Βουλή κι' οἱ ρήτορες οἱ σιγηλοἱ βουδὰ νὰ χύσουν νάματα!

Τὸ μέλλον άτενίσσατε, πατέρες, μετὰ θέρους τὰ χεἶλη σας σφραγίσσατε και τὴν Βουλήν γεμίσατε με σιωπῆς χειμάρρους!

Ὁ διαρκῆς κωδωνοκρούστῆς τῆς Βουλῆς.

Κι' εγὼ για σᾶς, καλὰ παιδιὰ, με τὰς έννέα Μούσας, στρώνω στὸ δρόμο σας κλαδιὰ και στῆς Βουλῆς σας, με καρδιὰ έμβαίω τὰς αἰθούσας.

Τί κίνησις εδῶ και πόσο πλῆθος, ποῦ τέτοιο δέν τυχαίνομε συνήθως! προσέρχονται και πλείστοι με προγράμματα και δὸς του πάνε κι' έλα και τρεχάματα.

Άκούω παρ' έλπίδα ρητορείας πατέρων δραστηριῶν κι' εξαιρετῶν και βλέπω μέσ' στὸ πλῆθος και κυρίας με κείνα τὰ φουστάνια τ' άντραβέ των, ποῦ φαίνονται ψυχὴ μου! κι' αἱ γραμμαῖ των, κυττάζομε και μάτια πλουμισμένα μα κι' άλλα ποῦνε μόνον τσιμπλιασμένα.

Μεγάλες ὄλοι λέξεις άραδιάζουν, πατρίς, ελευθερία και λοιπά, και χάχηδες άγρίως άλλαλάζουν και μούτρα παντοῦ βλέπεις χαρωπά.

Τὴν ένωση τονίζουν τῶν στοιχείων κι' εγὼ χειροκροτῶ με τὴν ψυχὴ μου, μα γρόνθος διαστάσεων άγρίων ένούται με τὴν κλούβια κεφαλή μου κι' άμέσως έδλαστήμησα δακρύων τὴν ένωσην εκείνην τῶν στοιχείων.

Κι' ο πρόεδρος Άχμετ Ριζά σηκώνεται από χαρὸν τὸ πρόσωπο γεμάτο και λόγον εκφωνεῖ και καμαρώνεται κι' εγὼ τὸν μεταφράζω παρακάτω:

Άγαπητοὶ συνάδελφοι, μετὰ πολλῆς χαρᾶς και μετὰ συγκινήσεως μεγάλης κι' ιερᾶς, υπό τὴν στέγην τῆς Βουλῆς σᾶς βλέπω νὰ προσέρχεσθε δροσῶτοι κι' εὐσταταεῖς. Ναι μὲν υπάρχουν δυστυχῶς καμπὸς και ποῦ καφεῦουν εις τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν και κρυφομπερμπατεύουν και γράφουν πῶς άπέμειναν στήν Τραπεζοῦ, τα μέσα, ένῳ δέν λείπουν εὐτυχῶς συγκοινωνίας μέσα, αλλά κι' αὐτοὶ—και τοῦτο μὴ προς βάρος κανένος— θά φθάσουν ὀλοπρόθυμοι στὸ τέλος τοῦ μηνός. Τὸ διατί, συνάδελφοι, θαρρῶ δέν θέλει ρώτημα και παύσατε, παρακαλῶ, τὸ τόσο χειροκρότημα.

Άγαπητοὶ συνάδελφοι, δεχθῆτ' ευχαριστίας ποῦ με κατηξιῶσατε τῆς πρωτοκαθεδρίας και μπῆκα πάλι στὰ στραβά τῶν καταψηφισάντων, τὸν πρόεδρον Άχμετ Ριζά κι' εκ λύτης ψηφισάντων, αλλά κι' αὐτοὺς τοὺς συγχωρῶ, χωρὶς καμμιά κακία γιατί θαρρῶ πῶς τῶκαναν μονάχ' από βλακεία.

Δόξα μεγάλη και τιμὴ καθὼς κι' ευχαριστήρια πρέπει νὰ γράψουν αὐθωρεῖ τὰ κοινοβουλευτήρια στὸν πατριῶτη ποῦστειλε τὰ τέσσαρα τὰ πιάτα... Ὁ πατριῶτης ο Χαρῶζ σοφὴ μᾶς δείχνει στράτα κι' όταν τὰ πιάτα βλέπετε στὸν τοῖχο καρφωμένα, σκεφθῆτε σάν κι' έμένα πῶς πριν ποτὲ νὰ βάλετε σὲ μιὰ δουλειὰ τὸ χέρι κυττάξατε στὸ πιάτο σας πρωτίστως αν συμφέρῃ.

Άγαπητοὶ συνάδελφοι, κι' ενάρετοί μου φίλοι, βεβαίως ή κλεινὴ πατρίς πολλὰ θά σᾶς ὀφείλῃ... Πέρος' ή πτωχὴ σᾶς έδλεπε σάν νέους Νοπολέοντας και σεις εκείνην βλέπατε και πήγαιν' έτσι λόντας κι' έγέμιζαν τὰ στήθη μας μπισκαρίας λόγοι... Παρακαλῶ τὸν κύριον Κοσμίδην νὰ μὴν τρώγῃ στραγάλια μέσα στή Βουλή... μηδὲ νὰ τὰ τινάζῃ, μα τί σᾶς έλεγα λοιπόν;... ἄς εἶνε, δέν πειράζει.

Στὴν Άνατολήν επήγα, προσφιλεῖς συνάδελφοί μου, κι' εφαιδρύνθη και τὸ πνεῦμα κι' εφαιδρύνθη κι' ή ψυχὴ μου.

Ὅλα πάνε πρῆμα-πρῆμα κι' εὐλογία τοῦ Θεοῦ έπεσε θαρρεῖς, στή ράχη τοῦ καλοῦ μας τοῦ λαοῦ. Ναι μὲν μέσα στὰ χωράφια δέν θά δῆς μισὸν σιτάρι, ναί μὲν λείπει για τὰ ζῶα και τὸ περιὸ κοινὸ χορτάρι, μα τὰ ζῶά τους τὰ κλέφτουν και νεοὶ ζωοκλόποι και τοὺς φεύγουν οἱ μπελάδες τῆς διατροφῆς κι' οἱ κόποι.

ναί μὲν πένονται λιγάκι και συχνάκις ζητιανεύουν, εν τοσοῦτο ρεπανάκια για τὴν ὄρεξι φυτεύουν, ναί μὲν ενεκα τῆς μαῦρης και φρικτῆς άχρηματίας ένα σπόρο καν δέν σπείρουν και δέν έχουν έσοδείας, ναί μὲν ὄρνιθας τοὺς κλέπτουν και δαμάλλεις και [βουβάλους,

ὁμως έχουνε στὰ σπῆτια και ποντικους μεγάλους ποῦ νὰ τρῶν και νὰ δαγκάνουν έχουν μοναχὴ τους [σκέψι

κι' εἶναι ζήτημ' αν τολμήσῃ ζωοκλόπος νατοὺς κλέψῃ' ναί μὲν κι' άλλοι Τσακιτζήδες άνεφάνησαν εκεί, ναί μὲν άποθήσκουν ὄλοι νεοὶ-νεοὶ φθισικοί, μα τουλάχιστο για τοῦτο βρισκονται δυδ-τρεις νὰ [κλαῖνε,

ένῳ γέροι σάν πεθαίνουν, «ῶρα τους καλῆ» τοὺς λένε' ναί μὲν γράμματα δέν ξέρουν κι' οὔτε θέλουν καν νὰ]μάθουν

και γι' αὐτὸ καλὰ νὰ πάθουν, ναί μὲν ἀθλιότης μαῦρη τους πτωχοὺς αὐτοὺς [μαστιζει,

ναί μὲν κάθε χωροφύλαξ άπηνῶς τοὺς στηλειαρίζει, ναί μὲν χάνουν τὰ καλάθια και ταῦγά και τοὺς κο-]κόρους,

σάν δέν έχουν νὰ πληρώσουν τοὺς απαιτουμένους [φόρους, αλλά κάθονται στή χάψη και τὸ Κράτος τοὺς χορ-]ταίνει

κι' ὡς εκ τούτου διπλὸ κέρδος στοὺς Άνατολίτας [μένει,

ῶστε βλέπετε βεβαίως, προσφιλεῖς συνάδελφοί μου, απ' αὐτὴν τὴν εκθεσί μου, ὅτι δέν υπάρχει λόγος νὰ σκεπτώμεθα γι' αὐτοὺς τοὺς εὐδαιμόνας ανθρώπους, τοὺς καθ' ὄλαξηλευτούς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ